POŠTARINA U GOTOVU PLAĆENA

NAŠA GOSPA LURDSKA

DEVETO GODIŠTE 1936 BROJ 3

CRKVENA GODINA

OŽUJAK

1. N. **Čista.** Albin, biskup. — Prva nedjelja u mjesecu. Potpuno oproštenje mogu dobiti članovi Bratovština presv. Srca, presv. Sakramenta, Apostolstva molitve i uz obične uvjete svi vjernici, koji obave razmatranje o dobroti i Ljubavi presv. Srca prema nama. Osim toga mogu dobiti potpuno oproštenje članovi Bratovštine sv. Krunice, uz svoje uvjete.
2. P. Simplicije.
3. U. Kunigunda, djevica.
4. Kazimir, ispovjednik. — Kvaterna srijeda, prva u mjesecu. Potpuno oproštenje, uz obične uvjete, mogu dobiti vjernici, koji obave pobožnost na čast sv. Josipu.
5. Č. Euzebije. — Prvi četvrtak u mjesecu. Potpuno oproštenje mogu dobiti članovi Bratovštine presv. Sakramenta i III. Reda sv. Franje.
6. P. Perpetua i Felicitas, mučenice. — Prvi petak, ujedno kvaterni. Oproštenje kao na prvu nedjelju, osim toga članovima III. Reda sv. Franje. Molimo za svećenički podmladak!
7. S. Toma Akvinski, crkveni učitelj iz Reda sv. Dominika. — Prva subota u mjesecu, ujedno kvaterna. — potpuno oproštenje mogu dobiti Kruničari, članovi III. Reda sv. Franje i Dominika, a uz obične uvjete svi vjernici, koji obave kakvu pobožnost na čast Neokaljanoj, da Joj zadovolje za nanesene uvrede.
8. N. **Pačista.** Ivan od Boga, ispovjednik, osnivač Reda milosrdne braće i nebeski zaštitnik bolnica.
9. P. Franjka Rimska, uzor svete žene i kasnije redovnice. Potpuno oproštenje mogu dobiti članovi III. Reda sv. Franje.
10. U. Četrdeset mučenika. Podnijeli su mučeničku smrt na ledu.
11. S. Heraklije.
12. Č. Grgur Veliki, papa i crkveni učitelj.
13. P. Rozalija.
14. S. Matilda.
15. N. **Bezimena.** Longin, biskup i mučenik. Stara predaja kaže, da je to onaj časnik, koji je probo presv. Srce sulicom na križu. Kasnije postao kršćanin.
16. P. Heribert i Cirijak.
17. U. Patrik, biskup, apostol Irske.
18. S. Ćiril Jeruzalemski, biskup, crkveni učitelj.
19. Č. Josip, ispovjednik, zaručnik Bl. Djevice, poočim i hranitelj Isusov, zaštitnik svete Crkve, zagovornik sretne smrti. Potpuno oproštenje mogu dobiti članovi III. Reda sv. Franje.
20. P. Niketa.
21. S. Benedikto, opat. Od njega u glavnom potječu pravila svih redova.
22. N. **Sredoposna.** Oktavijan, mučenik. — Potpuno oproštenje mogu dobiti članovi III. Reda sv. Franje.
23. P. Oton.
24. U. Gabrijel, arkanđeo.
25. S. **Blagovijest.** »Anđeo Gospodnji navijestio Mariji i ona začela po Duhu Svetom. I Riječ Tijelom postala i prebivala među nama. — Potpuno oproštenje mogu dobiti članovi III. Reda sv. Franje i Marijinih kongregacija.
26. Č. Emanuel.
27. P. Ivan Damašćanski, ispovjednik i crkveni učitelj.
28. S. Ivan Kapistran, ispovjednik iz I. Reda sv. Franje.
39. N. **Gluha.** U crkvi se prikrivaju križevi i slike. Isus se prema današnjem Evanđelju sakrio pred Židovima. Crkva zato pokriva Njegov lik. Ostaju otkrivene samo slike križnoga puta, da jedino promatramo muku Isusovu. Za sve drugo imademo biti gluhi. Potpuno oproštenje, uz obične uvjete mogu dobiti vjernici, koji barem triput u tjednu zajednički mole Gospinu Krunicu.
30. P. Kvirin.
31. U. Amos, prorok.

D. H.

OVOGODIŠNJE HODOČAŠĆE U LURD

Kao svake godine tako ćemo i ove, ako dragi Bog dade, opet s jednim hrvatskim hodočašćem u Lurd, u Gospin grad, k špilji Njezinih ukazanja, gdje toliki nalaze lijek svojoj duši i svome tijelu.

Idemo onamo, jer nas Gospa zove: »Hoću da mi ovamo (Lurd) mnogi dolaze, da dolaze u procesijama.« A Naša Gospa Lurdska obilno nagrađuje one, koji se Njezinom pozivu odazovu. Nagrađuje ih premnogim milostima i na duši i na tijelu.

Njezinom se majčinskom pozivu odazivlju narodi iz stranih država i zemalja, koji su mnogo dalje od Lurda, nego li smo mi. Ne ćemo dakle da budemo zadnji, kad Gospa zove. Mi baš Hrvati mnogo imademo da zahvalimo Gospi.

Ne ćemo dakle da drugi narodi slušaju Gospin poziv, a mi ne. Poći ćemo k našoj dragoj Gospi u Lurd u mjesecu kolovozu, kako to običavamo svake godine. Neka se već sada počnu spremati, koji mogu i koji kane poći.

STALNO VODSTVO LURDSKIH HODOČAŠĆA Zagreb, Kaptol 29

SVEČANO HODOČAŠĆE U SVETU ZEMLJU

U mjesecu lipnju navršuje se ravno pet godina, kako su hrvatski hodočasnici u Jerusalemu odlučili podići hrvatski oltar u tom svetom Isusovu gradu. Ta se odluka ostvaruje. I eto ove godine u mjesecu lipnju predat će ga hrvatski hodočasnici Spasiteljevoj domovini, neka se s tog našeg narodnog oltara u Jerusalemu dižu molitve i sv. mise Spasitelju za sreću hrvatskog naroda.

Tom će prilikom poći svečano hrvatsko hodočašće u Svetu Zemlju pod pokroviteljstvom preuzv. g. dra Josipa Carevića, biskupa dubrovačkoga. Odlazak će biti 28. svibnja a povratak 23. lipnja.

Cijene su za III. razred 7800 Din, a za II. razred 9500 Din (samo nekoliko mjesta!)

Pođite s tim hrvatskim hodočašćem na Isusov grob svi, kojigod iole možete! Proslavit ćete ime hrvatsko i doživjeti najveću sreću duše svoje!

Prijaviti se treba najkasnije do Uskrsa na ODBOR ZA HODOČAŠĆA U SVETU ZEMLJU, Zagreb, Trg Kralja Tomislava 21.

NAŠA GOSPA LURDSKA

GODINA IX. UREĐUJE Dr PAVAO LONČAR BROJ 3.

LURD I ŠTOVANJE SV. KRIŽA

Svi se naši lurdski hodočasnici jako dobro sjećaju jedne osobite pojave sa svoga lurdskoga hodočašća. A to su na svim stranama u Lurdu podignuti spomenici sv. Križa.

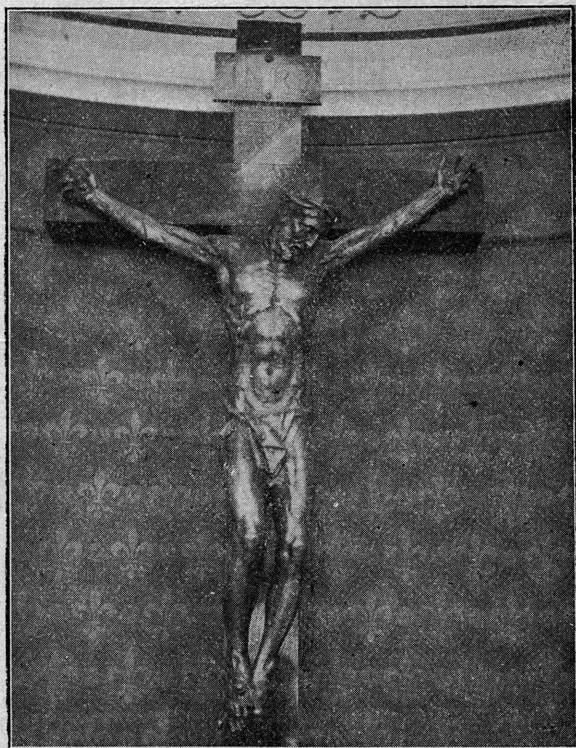
Bože moj, koliko ih samo imade u Lurdu! Kad se približavamo Lurdu, prvo je što se pojavi pred našim očima lijepi i veliki križ na brdu zvanom Pik de Žer. Osobito je velebna i dirljiva pojava taj križ onima, koji dolaze u Lurd uveče. Rasvijetljen je bajnim električnim svijetlom. I čini ti se, kao da se sad pojavio i lebdi na svodu nebeskom. I kao da pod njim piše: »Samo ćeš u ovom znaku pobijediti svijet, njegove napasti i svoje teškoće.«

Zanimljivo je, da nam znak sv. Križa pada prije u oči, nego li samo svetište Gospino i spilja u kojoj se Ona ukazivala. Kao da nam se time hoće unaprijed kazati, da nas Lurd i Gospina svetišta imadu sjećati, da smo po Križu otkupljeni i po njemu su nam stečene sve milosti, koje od Boga primamo. Pa je to tako i u Lurdu.

Tri Kalvarije u Lurdu.

No nije to jedini znak sv. Križa u Lurdu. Imade ih mnogo ondje. Eno već na samom ulazu na prostrani trg i park pred svetištem susrećemo prekrasnu bretanjsku Kalvariju. Francuska naime pokrajina Bretanja sagradila je iz jedne gromade granitnoga kamena: podnožje, Isusa i Križ, kojega On nosi. Okolo križa su četiri lijepa kipa: bl. Dj. Marije, sv. Ivana, sv. Marije Magdalene i sv. Longina, kapetana rimskoga, koji se obratio, kad je promatrao potresne prizore prigodom smrti Isusove na Križu.

Nije potrebno, da napose govorimo o divnom Križnom putu u Lurdu, kojega obavljaju sve hodočasničke skupine. Na njem je već prosuzilo mnogo oko. Na njem su dobivena nebrojena oproštenja. Na njega se vraćaju ponovno i ponovno oni, koji su ga već obavili i našli ondje velike utjehe i okrepe. To je jedan od najljepših križnih puteva, koji postoje. Razni narodi su darovali pojedine postaje. Njihove su osobe izrađene u naravnoj veličini. A opet je divno predstavljen Križni put Isusov i time, što se hodočasnici neprestano uspinju sve više i više na brdo, idući od jedne postaje do druge. Na vr-

Slika desno:
KRIŽ U MIROGOJSKOJ KAPELICI
Umjetničko djelo Ive Kerdida

huncu brijega se nađu pod raspetim Kristom, gdje se onda na oltaru obnavlja ista žrtva — sv. Misa, samo nekrvnim načinom. A onda se daljnje postaje svršavaju spuštanjem niz brijeg do groba Isusova. Dirljivi su to i neizbrisivi prizori u Lurdu!

No prije nego li se počnemo uspinjati lurd. Križnim putem, na samom ulazu imade lijepi veliki Križ, na kom je Isus okrenut prema Lurdu. Raširio je svoje ruke nad gradom, kao da ga hoće zagrliti i zaštititi. I opet na izlasku s brijega Križnoga puta i prije nego li ćemo se ponovno vratiti k svetištima sastajemo opet takozvanu irsku Kalvariju. Nju je poklonio irski katolički narod Gospi lurdskoj, da ga zaštiti i pomogne mu u njihovom nastojanju i borbi za slobodu, koju su si nedavno izvojevali i tako izašli ispod velike vlasti Engleske.

Lurd svetište sv. Križa.

Spomenuti spomenici sv. Križa u Lurdu su samo neki i najvažniji. No njih imade vrlo mnogo raznih oblika i veličina na raznim mjestima u lurdskom svetištu tako, da cijelo lurdsko svetište izgleda kao jedno veliko svetište sv. Križeva, na kojima se prikazuje, koliko je mnogo Isus za nas trpio.

Nije to tako od jučer ili prekjučer u Lurdu. To je tako od prvoga dana lurdskih ukazanja. Već je u prvom ukazanju mala Bernardica s krunicom i križem dočekala Gospu. A Gospa joj se ukazala s krunicom i zlatnim križem. I tim je križem Gospa napravila znamenje sv. Križa. Od sada je kod svakoga ukazanja Bernardica dočekivala Gospu s krunicom i križem u ruci.

Od tih ukazivanja nigdje možda nije više poštivan sv. Križ, nego li u Lurdu. Tamo se možda najvećma ispunjuju riječi sv. Psalma: »Mi pak treba da se dičimo Križem Gospodina Našega Isusa Krista; u kom je naš spas, naš život i uskrsnuće; po njemu smo spašeni i oslobođeni«.

To nam se hoće osobito predočiti u Lurdu, gdje nam Bog po zagovoru Gospinom dijeli tolike milosti, koje nam je Isus Krist svojim bolima i mukama i smrću na križu zaslužio. Zato se u Lurdu osobito poštiva Križ i to s dva razloga. Prvi je razlog, da na osobiti način poštujemo sv. Križ zato, što nas sjeća, da smo po križu spašeni i otkupljeni. A drugi je razlog, da u svojim bolima i mukama slijedimo Spasitelja i ustrpljivo pođemo za Njim noseći svoje križeve kao pokoru za svoje grijehe i prestupke.

Sv. Bernardica i sv. Križ.

U tom nam tako lijepo prednjači sv. Bernardica. Ona se nije samo pojavljivala s križem u ruci. I cijeli je njezin život bio ustrpljivo nošenje križa. Eno već u ranoj mladosti gladuje, trpi siromaštvo i teško snosi slabo zdravlje. Poslije prvoga ukazanja imade toliko neprilika baš zbog toga. Grde ju, kore, vuku pred policiju i sudove. A ona ustrpljivo moli krunicu s križem u ruci.

Tako je to bilo neprestano do smrti. A ona i u smrtnoj muci, i na smrtnom krevetu drži u ruci križ Isusov. Cjeliva pet rana Isusovih na križu, kojega je držala u ruci.

I kad je dala znak, da je žedna i primakli joj posudu s vodom na usta, ona načini svečano veliki znak sv. Križa, kako je to naučila kod prvoga ukazanja bl. Djevice u spilji. I to je bio posljednji znak, da je nastupio smrtni čas, kao što je to prije bio znak, da Gospa dolazi, da joj se ukaže. Bernardica i trpljenje, Lurd i križ su nerazdruživo spojeni.

✱

Lurd i sveta Bernardica, neka nas ponukaju, da i mi uvijek osobito u ovo sveto korizmeno vrijeme rado pravimo znak sv. Križa, promatramo muku Spasiteljevu i rado ili barem ustrpljivo snosimo svoje teškoće. Neka nam bude uvijek, a osobito na čas smrti znak sv. Križa zalog naše jakosti, našega spasenja i uskrsnuća.

U Misi sv. Križa imademo više lijepih molitava. Jedna od njih glasi ovako:

»A Ti Gospodine, zaštiti puk svoj znakom svetoga Križa, od svake zasjede sviju neprijatelja: neka Tebi rado služimo, a Ti primi našu žrtvu«.

Dr. P. Lončar

POZDRAV GOSPI

Neka je majka imala sina, kojega je nada sve ljubila više nego ikoja druga majka. Kad bi bilo na njezinu, ne bi ga bila nikada od sebe pustila.

Otac je bio pametan i strog čovjek, pa reče: »Što bi od njega bilo da ostane kod kuće? Neka ide u svijet, da što nauči i iskusi. Vrati li se dobar i valjan, dat ću mu cijelo svoje imanje, da njime upravlja. Vrati li se otrcan i pokvaren, sudit ću da ne bi bio dobar gospodar i dat ću vlast nad imetkom drugomu sinu.

Što otac reče, majci bijaše sveto. Nije ga odogvarala od toga, nego je suznih očiju opremala sina na daleki put. Kad je od kuće odlazio, sprovela ga je daleko izvan sela, sve tamo do velike šume.

Kod križa na raskršću opraštala se s njime govoreći: — »Dragi sinko, sjećaj se često onoga, što ti je otac rekao. Čuvaj se u svijetu zlih drugova. Imaj budne oči i marljive ruke, da se kao iskusan čovjek vratiš kući. O da mogu poći s tobom, onda sigurno ne bi zastranio, ali ovako moram kod kuće ostati i ne mogu te opomenuti niti odvratiti, kad budeš kroz daleki i zli svijet tumarao.

U to stupi iz guštare nekakav starac zaogrnut dugim kao nebo modrim plaštem i reče: — »Ne plači, draga ženo, evo ti dajem ovaj zvonac, i kad god njime zazvoniš, čut će ga tvoj sin, nalazio se gdje mu drago na svijetu. Čuj kakav mu je glas.

I starac zazvoni a cijelom se šumom razlijegali srebrni glasovi: »bim bam, bim bam, bim bam! kao da stotine zvona zajedno zvoni. Majka radosno zaplače, a sin sluša kao izvan sebe. Starac nagnuo kao snijeg bijelu glavu, poigravao se lijevom rukom u dugoj bradi i smješio se milo, te zvonio bez prestanka: bim bam, bim bam, bim bam.

O, dajte mi zvonce, moljaše majka, da vidim, hoću li i ja moći da tako zvonim.

Starac joj pruži zvonac i reče: »Dakako da ćeš moći, i ako je tvoj sin dobar, bit će mu glas zvona isto ono, što mu je i tvoj vlastiti glas, tvoja materinjska opomena.«

Majka uzme zvonac i počne zvoniti. I uistinu se cijelom šumom razlijegali srebrni zvuci zvonca: bim bam, bim bam, bim bam, tako milo da su majka i sin radosno klicali:

Bog vam platio, starče, uskliknu majka, htijući mu pružiti ruku, ali starca je nestalo.

»Tako, dragi sinko, ovim ću zvoncem zvoniti svaki dan, odmah u jutro, kad ustanem, zatim o podne kad naše domare zovem k objedu i napokon na večer prije nego što legnem na počinak. Kad god začuješ glas mojega zvonca, sjeti se, da mislim na tebe i da te molim da budeš dobar. Tako, pođi sada, moje drago dijete, s Bogom! anđeo čuvar neka te prati.«

I sin ode u daleki svijet i nije se za nj niti čulo niti znalo, kao ni za pčelicu, koja odluta u gustu šumu. Ali svakoga je dana izlazila majka u jutro, o podne i na večer pred kuću na brežuljak i zvonila: bim bam, bim bam, bim bam! A sin je čuo glas zvonca, ma bio on gdje. U jutro ga je budio iz sna i bilo mu je kao kad bi mila majčica stajala kraj njegova kreveta i dobro jutro mu zaželjela.

O podne, kad je kod tuđega stola bio ili gdje god na međi sjedio i suhi krušac jeo, a srce mu žalošću i čežnjom htjelo pući, zazvuči opet slatko: »Bim bam, bim bam, kao pjesmica majčina, koju mu je nad koljevkom pjevala.

Tako je nosio u srcu i misli na svoju majku na svim putevima, a uspomena na nju bila mu je anđeo čuvar i utjeha zajedno.

Tri su godine prošle kao san. I kad se napokon kao iskusan čovjek vratio kući, a otac ga ljubezno zagrlio, poljubi zahvalni sin majci ruku i reče kroz suze: »Tvoj me zvonac draga majčice spasio.«

*

Tako, ... to je priča. A znate li što ona znači?

Ah, takovi sinovi u tuđem, dalekom svijetu smo mi svi. Otac nebeski poslao nas je ovamo na ovu zemlju da srčanost svoju ovdje dokažemo i nagradu, koju nam je obećao, zaslužimo. Putevi ovim svijetom su skliski kao led i zamamni kao

raskoš velegrada. Čovjek lako posrne i zaboravi na svoju vječnu domovinu. Sprema si ovdje udobnost, srdi se i brine, kao da će vječno na ovoj zemlji ostati. Ali Majka nebeska nad nama bdije , da ne zaboravimo zapovjed Oca nebeskoga i govori nam svaki dan u jutro, o podne i na večer glasom zvona u srcu: »Milo dijete, tamo dolje u suznoj dolini, ne zaboravljaj se, nego stupaj putem pravim! I tko je još pravi kršćanin, toga glas zvona podsjeti, pa bio on u najbučnijem vrtlogu svijeta. On sklopi ruke, pogleda onamo gore, gdje je naša prava domaja i pozdravlja Majku Nebesku zahvaljujući joj za ljubeznu opomenu i sjećanje. Ali tko je zaboravio na Onoga gore nad zvijezdama i na Majku milosrđa, taj se dakako na glas zvona ogluši, dapače tomu glas iz vječnosti postaje neugodan, ako se nalazi na ulici ili u društvu, u kojem ima svih drugih više, nego li kršćana.

Napisao: V. Kosmak. Preveo: L. Zbožinek.

SAMO TEBI

Samo Tebi na čast biti će danas sve
štogod dobra učinim, Majko,
Tebi za ljubav učit ću ljude pokvarene, zle
da zavole ono što dobro je, sveto.

Samo Tebi ću danas nizati pjesme
u kojima neće bit' laži ni zere
Tebi ću pjevat dok budu snivale česme
i zvijezde sjajne što nebom trepere.

Samo Tebi ću svoje srce žrtvovat
da mi ga zlobnici oteli ne bi,
sav ću se sklonit i predat
o, Majko slatka, ljubavi Tvojoj i Tebi . . .

F. Balog

LURDSKA SU ČUDESA TRENUTAČNA

— Dopuštam, reče Nitu lurdske događaje, ali čekam, da se dokaže njihov čudesan biljeg. Ali također treba da i vi dopustite ono veliko čudo, o kome su prije nekoliko godina pisale sve novine. Iznio ga slavni profesor Kogewnikoff. Neki naime sveučilišni profesor trpio je već devet mjeseci od malenog prištića u bradi. Svi lijekovi nisu ništa koristili. I neka ga je žena nenadano ozdravila na tajinstven način. Uvjeravam vas, da je tako i Lurd protumačen!

— Poznat mi je taj događaj, o kome govorite. Znanstveni su se časopisi njime pozabavili. Dr. Boissarie je tvrdoglavo i znanstveno ispitivao taj slučaj. Dobio je u tu svrhu od dra Kogewnikoffa točne podatke, koje je objelodanio. Prije svega bolesni profesor bio je nervozan i vrlo osjetljiv. Osim toga njegova bolest nije bila nikakova velika rana, nego tek maleni prištić, koji nije prelazio debljinu kože, a sva bol sastojala se u upali toga prištića. A za ozdravljenje, koje vi zovete nenadanim, trebalo je dva ili tri mjeseca.

— Dobro, ali imade jedan mnogo neobičniji slučaj, reče Nitu. Neka gospođica Coïrin bila je izliječena od strašnog raka u tren oka pomoću »prašine s groblja«.

— Ja sam se smijao ovoj neočekivanoj moći »prašine s groblja«.

Ponajprije to uopće nije bio rak. Za ozdravljenje je pak trebalo osamnaest dana, a za oporavak od bolesti četrdeset i osam dana. Takovo ozdravljenje ne može se nazvati »trenutačnim«. Takovi događaji ne mogu se usporediti s onima iz Lurda n. pr. s ranom na nozi Joakima Deharta, koja je bila duga 32 centimetra i na njoj se pomiješala upala s trulenjem kostiju, a ozdravio je u jednoj jedinoj kupelji u čudotvornoj kupelji u piscini u Lurdu. I strašni rak Marije Lemarchand, koji joj je izgrizao čitav nos, usta i obraze i obilno se gnojio, iščezao je iznenada 21. kolovoza 1892. u piscini!

— Za sva ta lurdska čudesa, reče Nitu, ima jedno objašnjenje!

— Jest, ali veoma sigurno!... Mi se ne trebamo mnogo mučiti, da ga opisujemo. Mi naime znademo, da se Gospa udostojala ukazati u Lurdu jednom poniznom djetetu. Crkva je stavila pečat svoje nepogrješivosti na taj povjesni događaj time, što je ustanovila opću i službenu svetkovinu Ukazanja 11. veljače. Mi znademo, da je sveta Gospa htjela privući mnoštvo svijeta k mjestu, gdje se ona ukazivala. Mi znademo, da je ona imala cilj da odgovori sloboumnicima (liberalcima) i potvrdi da postoji svrhunaravni svijet. Htjela je da dade modernom svijetu novi dokaz istine Božjeg posredovanja u povijesti. Htjela je da pruži dokaz, koji čini pristupačnijom istinitost Evanđelja, čudesa Isusa Krista, ugled i svetost Crkve. Sve je to jedna apologetika (obrana), koju je došla Gospa da izloži u Lurdu, da je mogu shvatiti najpriprostiji duhovi, a da u isto vrijeme zadivi i učenjake. Ovo je objašnjenje za nas lako: molitva traži čudo i dobiva ga. No božanska moć ne djeluje nužno kao fizički zakon, nego slobodno, kako joj se sviđa. Čas djeluje u piscini, čas na prolazu presvetog Oltarskog Sakramenta. Čas opet djeluje tako, da jednog ozdravi, a zadovoljava se pak da drugom dade samo duševnu snagu. **Ovaj lijek sam izabire svoga bolesnika** i protivi se svakom drugom tumačenju, osim »vjerskom«. U isto vrijeme on sam se utvrđuje kao čudo, to će reći djelo Božje, koje dokazuje istinitost Njegove nauke i stavlja čovjeku kao strogu dužnost da sluša Crkvu.

— Niste li opazili, reče Nitu, koliki neobično veliki broj ljekovitih vrela imade u ovom kraju Pireneja? Bagnères de Luchon, Cauterets, Eaux-Bonnes, itd. Lurdska voda ima sigurno...

— Ne, nema nikakvog ljekovitog svojstva! Analiza je učinjena mnogo puta i uvijek je to potvrdila.

— Negda se još nije znalo za radioaktivnost vrela. Mislim, kad bi ova radioaktivnost bila bolje proučena, da bi prilično mogla istumačiti vaša čudesa! Vi znadete da se radij upotrebljava protiv raka. Baš je u Lurdu bilo osobito mnogo ozdravljenja od raka, zar ne?

— Od raka, tuberkuloze, tumora (gnojne izrasline), povreda svake vrste, neizlječivih bolesti. Radioaktivnost je lurdske vode ista kao i radioaktivnost one vode iz vašeg studenca. Ako je u njoj ljekovita sila, onda nije potrebno ići u Lurd, vode ima svagdje.

SVETA BERNARDICA

— No u Lurdu se, nastavlja Nitu, nalazi okolina koja vrši takav utisak na čovjeka: divan položaj, veliko mnoštvo naroda koje pjeva i moli, neobično mnoštvo štaka, steznika od sadre. Čovjek obuzet time govori: »Ja ću također ozdraviti!« Kako možete zahtijevati, da se živčani sistem opre tom općem oduševljenju, toj magnetičnoj struji koja liječi. To je sugestija (umišljanje) mnoštva: Živčani sistem zapovijeda čitavom našem organizmu i zdravlje se vraća.

— Moj siromašni Nitu, koliko ste gluposti rekli u ovo nekoliko riječi! . . . Jeste li ustanovili tu magnetičnu struju koja liječi? Zašto ona djeluje samo u Lurdu? Zašto vi liberalci ne načinite bolnice takve vrste, gdje ćete također pokazivati štake, gdje ćete zablještiti maštu bolesnika i oni će ozdraviti? . . .

Vi govorite o sugestiji. Charcot i Bernheim točno su pokazali, da je sugestija, — radoduše sposobna da povrati duševno raspoloženje i da poboljša svaku bolest gdje su organi ostali cijeli, ali slabo vrše svoju zadaću i nikako ne može obnoviti povrijeđene organe, neposredno uspostaviti tkivo, zacijeliti samo jednu ranu! Sugestija ne ubija mikrobe. Ona liječi slučajeve, o kojima sam upravo govorio, gdje organi ostaju cijeli ali funkcioniraju loše ili nikako. Sugestija djeluje polako i nikad se nije dogodilo da bi bolesna uda preobrazila u tren oka. U Lurdu pak bolesnik, proglašen neizlječivim od svih liječnika, postaje u tren oka potpuno zdrav.

— Mislim, reče Nitu, da se u Lurdu događaju osobito ozdravljenja od živčanih bolesti.

— Naprotiv! Liječnički ured objavljuje svoje potvrde o ozdravljenju. Tamo ima pristup u liječnički ured liječnik liberalac isto tako kao i liječnik vjernik. Po liječničkim se statistikama vidi da se živčane bolesti samo jedna trećina u cijelokupnom zbroju ozdravljenja, a osim toga se ne računa kao čudo promjena živčanog stanja, ako se može ikako drukčije protumačiti. Vi kažete da liječi onaj izvanredan utisak, koji djeluje u Lurdu. Kad bi to bilo tako, a što je onda sa znamenitim čudom Petra Ruddera, koji nije nikada vidio Lurda, a i nenadano bio je izliječen pred kipom lurdske Gospe u Flandriji?

Nitu, sav zbunjen, reče:

— Treba da pregledam »rečene« brošure, koje to objašnjavaju. Zatim ćemo opet nastaviti našu raspravu.

Stj. Dopelhamer

ŽIVOT BLAŽENE DJEVICE MARIJE

2. U HRAMU

Hramskim stepenicama stupa Marija. Već su joj tri godine. I roditelji je sada vode u jeruzalemsko svetište, da Je posvete Gospodinu. Joakim bdije nad njezinim nesigurnim koracima. Već su doprli do hramskog trga: — on — pognut godinama i veličinom dana, a Ona — kao da ne osjeća težine časa.

Što je govorilo ocu to maleno dijete, u kome su se jedva počela buditi prva duševna uzbuđenja? Što je govorilo dijete ocu, koji ga je uvodio u gradsku buku i u neviđeni sjaj i raskoš hrama? Bez sumnje su to bile slatke djetinje misli, što su ih roditelji jedva i čuli. Tâ bili su sasvim zaokupljeni posvetom, kojom će jedino svoje dijete žrtvovati Gospodu.

U predvorju su zastale Marijine oči očarane veličinom i sjajem trijemova. Veselilo Ju je ono obilje i sjaj zlata, iako mu jošte nije znala cijene. Nesvijesno su počinule Njene nedužne oči na predjelu, kojim će odsada biti ograđen čitav Njezin život. Promatrala je cedronsku dolinu i Maslinsko brdo, ponore oko bedema i čarne dražice judejske, pa onda cestu prema Nazaretu i plavo obzorje daleke Galileje.

Da li je moglo sve to proizvesti kakav osjećaj u toj maloj duši; izlazak iz roditeljske kuće, stupanje u službu Božju, obitavanje u blizini mjesta za žrtve, sabranost i udaljenost od bučnog jeruzalemskog života? Osjetila je bez sumnje onu djetinju bol, kad je vidjela, gdje se udaljuju njeni roditelji. Ali nove divote u hramu i drugarice ,kojima su Je pridružili — brzo su raspršile tu kratkotrajnu tugu.

Božje se oko zaustavilo na Njoj i dovelo je u mjesto, koje će odlučiti o Njenoj budućnosti. Ono Ju je postavilo na mjesto, koje gospoduje nad Jeruzalemom i nad Maslinskim brdom; nad ulicama, u kojima će se zbivati čudesa; nad Kalvarijom i nad zemljom, kojoj će se propovijedati Evanđelje. Ono Ju je podiglo do samih vratiju Božjega prebivališta, gdje su odzvanjale ri-

ječi, koje su pokretale židovskim vjerovanjem.

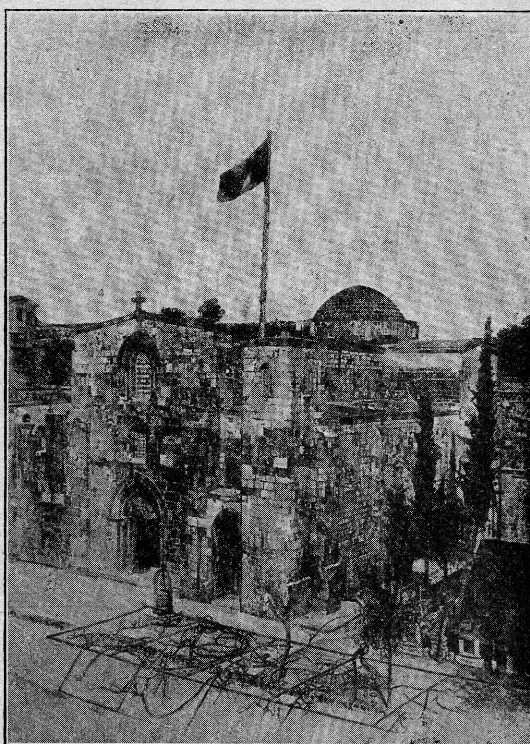
Poslušno je stavila Marija svoju ruku u očevu i slijedila ga je, kuda Ju je vodio. Odricanje ljubavi bijaše prvi Njezin čin. Na Njenim nevještim usnama počinula je prva riječ vjere. Vjere, koja se rađala u Njenoj priprostoj srdačnosti; vjere, koja Joj je bila dana već u Njenom neoskvrnjenom Začeću i koja je rasla svakim danom Njezina žića, dok nije postigla vrhunac rasvijetljenja u sudjelovanju kod žrtve na Kalvariji.

Ona je prihvaćala Božje stvari kao nešto nužno za život. Dok je prisustvovala obredima u hramu, dok je promatrala hod velikog svećenika, ostalih svećenika i levita, koji su prolazili kroz trostruko predvorje u hram, Ona im je davala njihovu prvotnu važnost shvaćajući veličinu milosti svoga odgoja. Nije oko sebe vidjela, kako svjetovni ljudi odbijaju božanska nadahnuća i nije znala, da postoji kakav drugi poredak. Provodila je dane djetinjstva i mladosti u kući djevica. Boravila je uvijek u blizini hrama. Njezin se život odvijao kao u nekom divnom kazalištu zanosa i prirodnoga i onoga, što su ga ljudi sazdali za službu Božju.

Sve se u Njenom životu odvija prema djelu, koje ima doći. Krist će se dugim, skrovitim životom pripravljati za svoj javni život. Tako je Bog zaklonio u isto zatišje i Djevicu, koja će začeti Dijete. U miru neotkrivena poslanja uči Marija sve, što će od nje zahtijevati Njeno materinstvo. Izvan vremena određenog za molitvu, Ona uči pripravljati kvasac prema mjericama brašna. Uči šiti odjeću i prati rublje. Uči mjesiti hljebove od ječma i dure.

U isto vrijeme, dok Njezin duh razmatra, rade marno njene ruke. Tako će Ona, kad proteku godine Njena mladenaštva, najbolje moći da pruži svome Djetetu slatkoću domaćeg ognjišta, oslon marnih ruku, a nada sve shvaćanjje volje Božje.

Kada su Je pohađali Joakim i Ana, čudili su se onome, što se u Njoj razvijalo. Taj je razvoj bio njima i neshvatljiv, on im činio kao neko spremanje na nešto, što je njima bilo nepoznato. O kakvoj su

CRKVA SV. ANE U JERUSALEMU
sagrađena na mjestu kuće, u kojoj se rodila Bl. Djevica Marija

budućnosti oni sanjali, kad su Je predavali na odgoj u hram i tako odijelili od svijeta, iako je to od njih iziskivalo toliko žrtava? Neka je viša sila spriječila da se ostvare njihove nakane. Marija je naime u neku ruku čedo čuda i jamačno su od Nje očekivali velike stvari. Mukom su mučali, kad bi se govorilo o jedinom, ljubljenom njihovom djetetu. Nijesu imali kao što to imadu drugi roditelji, ni na javi ni u snima snove budućnosti, koji prave hiljadu nacrta za svako dijete. Tako nije bilo kod njih, milost im je Božja zatvarala usta. O, znadu, da je Ona iznikla iz njih poput mladice, koja procvate u kasnu jesen. Oni znadu, da ne će razumjeti unutrašnji razvoj Njena života. Oni su Joj dali život pokoravajući se glasu Božjem. Bili su čisti vjernici i začeli su Djevicu, koje će život biti nad životom sviju žena.

Marija je pripravljala puteve kraljevstvu, koje je imalo doći u tišini hrama, u molitvi i u radu, čarnom dahu veličanstvenih građevina i u draži orijentalnog svijetla, što je sjalo nad Jeruzalemom.

Prema Claude Quinardu. **V. Gortan**

CRKVA NA SELU

Iz davnih vremena malena i bijela
nasred sela našeg
crkvica nam stoji,
i premda je ona oronula cijela
prema njoj ljubav beskrajnu i toplu
svaki od nas goji.

Ona je nama najljepše što ima
vezane s njom su
naša bol i sreća,
utjehu i pomoć ona pruža svima,
ljubavlju nas grije kad nas tama krije
i kad bol je veća . . .

Od rođenja svaki nama korak prati,
kada se zlatnom radujemo plodu
naših ravnih njiva,
i kad se zbog suše duge dane pati
ona nas uvijek
nježno blagosiva.

Okuplja nas često na početku dana,
da slušamo njene tako slatke riječi,
da ljubimo Boga, brata, kraj naš cijeli,
da pokaže kako naše rane liječi
nebeska Hrana
što nam ona dijeli . . .

I premda smo katkad svadljivi i grubi,
ne slušamo spremno,
ne praštamo rado,
ipak sve nas ona, pa i kada kara
mnogo više ljubi,
nego pastir mladi svoje malo stado.

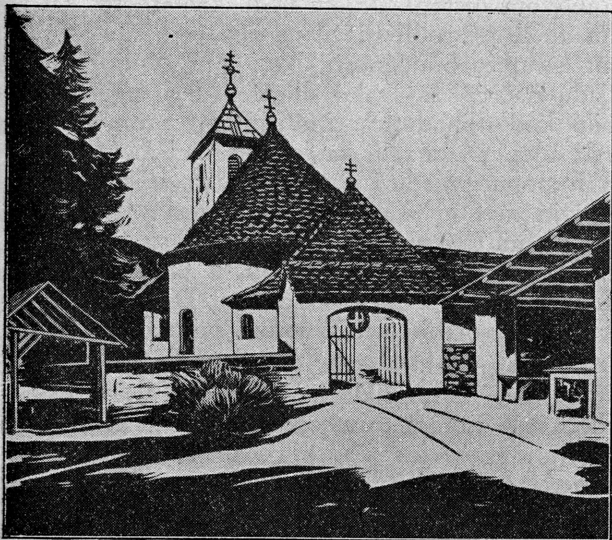
Malena je, skromna naša crkva bijela,
koja svaki korak
nama brižno prati,
i premda je ona oronula cijela
ljubimo je žarko kao što se ljubi
dobra, nježna mati.

Aleksandar Kokić

KALVARIJA PLAČE

Tajanstveni muk. Tišina neprozirna, začarana. Sjene sivkaste kao u noći šuljaju se okolo . . .

Sve tmurno. Sunce kao zaogrnuto koprenom stoji nasred neba i ne miče se.

Danas kao da nema volje svijetliti, davati život nezahvalnim bićima. Priroda se sva ukočila. Suhi vjetar klizi preko golih stijena i tjeskobno zavija. Spušteno granje golih stabala izgleda kao sablasti. Skučilo se u sebe i šumi, šumi . . .

Malene ptice prelijeću preko brdašca i tužnim krikom izrazuju bol, koja je zaokupila njihova srca.

Kalvarija plače . . .

Na njezinim grudima umire danas Onaj, koji je kao maleno Dijete sašao u zvjezdanoj noći na zemlju; Onaj, kome se bezdušni ljudi već u tim časovima radili o glavi; Onaj koji je svima donio mir, ljubav . . . Umire Bog . . .

Njegovo tijelo isprebijano, izmrcvareno trza se, kida, lomi. Iz rana teče Mu krv.

Došao je da pouči ljude, da ih otkupi, da ih privuče k sebi. Oni Ga ne razumješe.

Slika lijevo

CRKVA NA SELU (Sv. Križ kod Samobora)

Naslikao fra Miroslav Ćosić

»Oče, oprosti im, ne znadu što čine.«

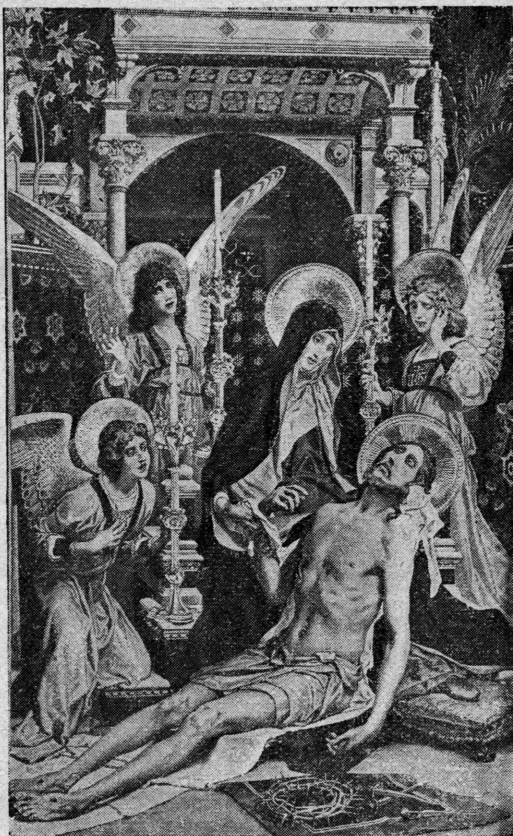
Oprosti im radi zime, studeni, što sam je podnio, kada sam sašao s prijestolja svoga na zemlju. Oprosti im, radi plača one nevine dječice, što su dala svoje živote, da mene spase. Oprosti, radi onih neugodnosti, što sam ih podnio, kada sam poučavao te bijednike. Oprosti, napokon radi svih prepaćenih muka, radi muka koje trpim spasa njihovog radi. Oprosti, Oče, Sin te tvoj moli... Nebesa jecaju slušajući molitvu svog velikog Svećenika...

»Oče, u ruke Tvoje predajem duh svoj!«

Udarci, lupanje, strava... Čitava priroda kriknu... Zemlja se zgrozi nad počinjenim zločinom. Sunce se sakri. Ne može da gleda zvjerski čin, izvršen nad svojim gospodarom — Bogom...

Kalvarija uzdahnu, jauknu i zaplače još jače...

F. Balog

Slika desno:

IMA LI VEĆE BOLI OD OVE?

Slika od Ljudevita Seitza u hrvatskoj kapelici uređenoj troškom biskupa Štrosmajera u Loretu

DVA PUTNIKA

Prije nekoliko godina, pripovijeda H. Kühn, sproveo sam ljeto u lijepoj Švicarskoj. Malo prije povratka kući obolio sam. Ali moji praznici bijahu već na koncu. Zato sam morao, premda još nisam potpuno ozdravio, ipak poći na put prema Beču. Bojao sam se malo dugog putovanja.

U vlaku je sjedio naprotiv mene neki svećenik u smeđem kapucinskom odijelu. Katko vrijeme smo se vozili istim putem; tada sam morao presjesti u drugi vlak. Čas pred silaznom stanicom umolio sam duhovnika:

»Velečasni, preporučam se u vaše svete molitve, vozim se u Beč«. Dobio sam neobičan odgovor, ne ću ga nikada zaboraviti: »Ja se preporučam također u vaše, putujem u Afriku«.

»U Afriku?«

»Jest!«

Moj put u Beč, koji je trajao otprilike 24 sata, činio mi se na jednom kao kakav izlet. Jest vozio sam se kući svojim roditeljima, braći i sestrama. Ali kapucin!

Spopade me neopisivo ganuće, kad je nastavio:

»Vozim se kući, da se oprostim sa svojim starim ocem i sa sestrama. Iza nekoliko dana vraćam se opet u samostan i potom putujem u Afriku u misije. Sada, kad se vozim u zavičaj, sada istom znadem, kako je to teško, što sam poduzeo.«

Pri tom je lutao njegov pogled kroz prozor i počivao je u sjeti i ljubavi na švicarskim bregovima, koji su se tako ponosno i lijepo dizali prema bistrom modrom nebu.

Već sam mnogo toga čitao o misijonarima i misijonarkama, i njihov me opori i požrtvovni život ispunjavao uvijek čuđenjem i samilošću. Ali kad sam se isporedio sa svećenikom, koji je upravo trebao ovaj život započeti, i čiju sam bol kod oproštaja mogao slutiti, činilo mi se,

kao da mi je veličina žrtve, koju misijonari prinose, istom sada postala razumljiva.

Još na švicarskom tlu razišli su se naši putovi. Ja se vozio prema Austriji, a redovnik kapucin u južnu Švicarsku. Ali na daljnjem putu i još češće u godinama, koje su odonda prošle, mislio sam na ovog redovnika.

Ostavio je domovinu, oprostio se sa svojim najmilijima i otišao u stranu zemlju. Brda i doline i mora dijelila ga od drage domovine. Od sada je morao živjeti u narodu, koji je bio sasvim drugačiji, nego njegov dragi švicarski puk. Bio mu je stran po rasi i načinu života, stran po vjeri i jeziku. Hoće li još jednom čuti u svom životu mile glasove dragog majčinskog govora ili vidjeti drage u domovini?

Imao je malo nade. Ali ipak bijaše u cijelom njegovom biću uz svu tugu neka čvrsta odvažnost i neko tiho veselje.

Zašto je ostavio sve i uzeo na se život pun muka i nevolja? Nije li bilo dosta, da u redu služi dragom Bogu, nije li mogao također da u domovini dosta djeluje?

Ne bijaše mu to dosta. Njegova ljubav prema Bogu i njegovo milosrđe prema nesretnim poganima gonilo ga na ono, što je bilo veće i teže, on postade misijonar.

Ali nisam mogao samo kod toga stati. Ako je srce ljudsko sposobno za tako veliku žrtvu, zar ne možemo i mi, koji ostajemo u domovini, baš ništa činiti, da ublažimo udes pogana i da podupremo golemi rad misijonara i misijonarki?

Možemo! O, to je samo kapljica u moru trpljenja, patnja i napora, što može svaki pojedini od nas učiniti. Kad bismo svi zajedno tako radili, tad bismo mogli misijonarima bar u nečemu pomoći.

Dođite, nemojmo da tako daleko zaostanemo!

S našim molitvama i svladavanjima, po sv. Misi i presv. Pričesti možemo pomagati misijonare. Ali i novac, koji za njih štedimo, staniol i marke, koje za njih sakupljamo, krunice, medaljice, sličice, odijela, rublje i igračke, što njima šaljemo, jesu im velika pomoć i potpora, premda je sve to, što mi ovdje činimo, u poredbi s junačkim životom misijonara i misijonarki samo toliko, koliko moj put u Beč, kad se isporedi s putom plemenitog kapucina u daleku i tamnu Afriku.

Franjo Cvetan

ZVUCI IZ LURDA

Sa Gospine divne crkve
Razliježu se zvuci mili; . . .
Melodija nježna »Ave«
Na pobožnost svakog sili.

Zašto bruje svakog sata
Kroz daljinu zvuci sitni?
Čemu brojna bića tamo ?
Zašto svim' koraci hitni?

Sitni zvuci slave Gospu,
A i milo zovu ljude:
Žurite se amo k spilji,
Milosti se djele tude!

Oko spilje i izvora
Vrvi silno mnoštvo ljudi,
Ljubav prema miloj Gospi
Molitvu im žarku budi.

Gle, tišinu n'jemu resi
Topli, žarki val iz duše,
Samo zvuci mili s tornja
Svaki sat tišinu ruše.

Ne buni se za to nitko,
Toplo dalje svatko moli,
I moleći šapće Gospi:
Tebe moje srce voli!

»Volim Gospu Lurdsku dragu«
Kaže dijete, starac, žena,
Sve do zadnjeg svojeg daha,
Jer je silna milost Njena!

Sa Gospine divne crkve
Razliježu se zvuci mili . . .
Melodija nježna »Ave«
Na pobožnost svakog sili.

M. Metzger

SV. IVAN KRSTITELJ PROPOVIJEDA POKORU

Petnaeste godine vladanja cara Tiberija, kad je bio Poncije Pilat upravitelj u Judeji, pojavio se u pustinji Ivan Krstitelj. On je govorio: »Činite pokoru, jer je blizu kraljevstvo nebesko . . .«

Ivan Krstitelj bio je obučen u grubo odijelo od devine dlake i opasan kožnim pojasom. Hranio se skakavcima i divljim medom.

Ljudi su ga pitali: »Što trebamo raditi?«

A on im je snažno odgovorio: »Pokoru činite, jer je vrijeme dolaska Spasiteljeva blizu. A tada će se svako drvo, koje ne donosi dobra roda posjeći i u oganj baciti.«

ISUS HOĆE DA VJERUJEM

Da budem dostojan prijateljstva Isusova, a pogotovo želim li Ga primiti u svoje srce, moram činiti pokoru, kako je to propovijedao sv. Ivan.

Premda sam još malen, ipak sam griješan i zato moram već sada činiti pokoru.

Moram okajati sve moje grijehe, jer Gospodin Bog ne oprašta ni malog ni velikog grijeha bez pokajanja.

TUMAČENJE

* Sveti Ivan Krstitelj bio je sin sv. Elizabete i Zaharije i daljnji rođak našeg Spasitelja.

Kad je poodrastao, pošao je u pustinju. Živio je moleći se Bogu i čineći pokoru. Hranio se skakavcima i divljim medom, a odijevao se u grubu devinu dlaku.

On je posljednji od velikih proroka, koje je postavio Gospod, da naviještaju dolazak Mesijin.

Dan od Boga određen je došao. Ivan je ostavio pustinju i pošao k ljudima, da im govori: »Mesija dolazi. Dolazi onaj, koga očekujete i koji će spasiti svijet. Pripravljajte se, da Ga primite; pokoru činite za svoje grijehe«.

Govorio je: »Pokoru činite!« I to je govorio zato, jer dragi Bog ne može da nam oprosti ni jedan učinjeni grijeh, ako se nismo za nj pokajali.

* Za pokajanje nije dosta samo reći: »Kajem se, dragi Bože, jer sam bio neposlušan i Tebe tim rastužio.«

Kad bi neko dijete, koje je uvrijedilo svog oca, njemu reklo: »Tata, žao mi je, što sam te uvrijedio, ali ne mogu ti obećati, da te neću još kojiput uvrijediti«. Sigurno je, da to dijete nema pravog pokajanja, jer će prvom prilikom opet uvrijediti oca.

Za pravo pokajanje potrebno je dragom Bogu reći ovako:

Dragi Bože, vrlo mi je žao, što sam Te tako uvrijedio, **ali sada tvrdo odlučujem, da Te više neću uvrijediti, a za dosadašnje svoje grijehe činit ću pokoru.**

* Ima neke djece, koja se kaju za svoje pogreške samo onda, kad mama uzme šibu i kad se boje kazne. Ja neću da spadam među njih.

Mnogo su bolja djeca koja žale, što su bila neposlušna, jer znadu da su uvrijedila i ožalostila svoju dragu i dobru mamu i tatu.

A još više, nego li uvrijedim tatu i mamu, uvrijedim neposlušnošću dragoga Boga — Isusa, koji je toliko trpio za me i plakao radi mene.

Najbolje ću se zato pokajati, ako se pokajem iz ljubavi prema dragom Isusu. Tada će mi dragi Isus oprostiti sve grijehe, samo ih prije moram reći svećeniku, koji je zamjenik Isusov i koji s ljubavlju jedva čeka i želi da može oprostiti onome, koji se od srca kaje.

* Kad je dijete bilo neposlušno, nije dosta da samo kaže: »Žao mi je i neću više biti neposlušno«, nego treba i popraviti ono što je skrivilo.

Želi li dijete dobiti oproštenje, mora popraviti ono što je skrivilo i podnijeti zasluženu kaznu. Kad griješi, mora i da okaje.

Kad dobijem i kad molim oproštenje od dragoga Boga, moram to popratiti malim žrtvicama odričući se kojeg komadića kolača ili voća, te poslušavši bez prigovaranja majku, kad me šalje u dućan.

MOLITVA: Djelo pokajanja: Kajem se od sveg srca, Bože moj, za sva svoja djela, kojima sam uvrijedio Tebe. Kajem se, Bože moj, ne samo zato, što me možeš kazniti, nego se kajem radi velike ljubavi Tvoje i radi te ljubavi tvrdo odlučujem da Te više nikada neću uvrijediti. Samo, molim Te, Ti me pomozi milošću svojom i ja ću svoju odluku izvršiti.

ODLUKA: Kad ražalostim dragoga Boga, kaznit ću samoga sebe prikazavši Isusu kakvu malenu žrtvicu.

PITANJE: Koji je glavni uvjet za oproštenje učinjenih grijeha?

Glavni uvjet za oproštenje grijeha, bez kojega se ne mogu oprostiti ni mali ni veliki grijesi, jest pokajanje.

Što je to pokajanje?

Pokajanje jest žaljenje i bol što smo uvrijedili Boga, najboljega oca, s čvrstom odlukom da Ga više nećemo uvrijediti.

KRŠTENJE ISUSOVO U JORDANU

Ivanu su dolazili stanovnici Jeruzalema, cijele Judeje i cijele okolice jordanske. Priznavajući svoje grijehe krstili su se u rijeci Jordanu.

Isus je pošao iz Nazareta, grada galilejskoga, da nađe na Jordanu Ivana i da se krsti kod njega.

Ivan se branio da Ga krsti govoreći: »Ja bih trebao da se krstim kod Tebe, a Ti dolaziš k meni.«

Isus mu reče: »Pusti sada! Potrebno je da se ispune Pisma«.

I Ivan Ga pokrsti.

Kad se Isus pokrstio, izišao je iz vode i dok se molio, otvorilo se nebo. Duh Sveti sišao je nada Nj u prilici sjajnog goluba, a iz neba je čuo glas: »Ovo je Sin moj ljubazni, koji je po mojoj volji.

ISUS HOĆE DA VJERUJEM.

Na dan svog krštenja, postao sam kršćaninom, a to znači: postao sam djetetom Boga, mog Oca, i Crkve, moje majke; postao sam malim bratom Isusovim, koji je moj Spasitelj, uzor i moj Bog, postao sam krasnom i ukrašenom kućom Duha Svetoga.

Sakramentom krštenja uništava istočni grijeh s kojim sam se rodio i daje život milosti.

Sakramentom krštenje ujedinio sam se s Isusom tako, kao što su moje ruke i noge ujedinjene s tijelom ili kao što je grančica na lozi ujedinjena s lozom.

Treba da Isus stanuje u meni i ja da stanujem u Isusu, da uzmognem sačuvati milost, koju sam dobio na krstu i da postanem dobar kršćanin.

TUMAČENJE:

* Krštenje, kojim je krstio sveti Ivan na rijeci Jordanu i koje je primio dragi Isus, nije isto sa krštenjem, što ga dijele svećenici i što sam ga ja primio.

Krst, što sam ga primio, jest pravi sakramenat. Sakramenat je sredstvo, koje nam je ostavio dragi Isus, da postignemo njime milost i život vječni.

* Kad me je moj kum ili kuma donijela na sveti Krst, svećenik ih je zapitao, što želi to dijete u pelenama. On je pitao: »Što tražite od Crkve Božje?«

Kumovi su odgovorili: »Vjeru«. To znači, da nisam htio rasti kao poganin, nego sam htio poći putem, koji vodi Isusu, milosti i u život vječni.

* Zatim je svećenik činio ono, što je tako često u životu radio Isus, gonio je nečistog duha, koji je bio u meni.

Rekao je: »Iziđi, nečisti duše, i daj mjesto Duhu Svetom!«

Ali nečisti duh nije htio izaći.

Svećenik je znao da se đavao strašno boji križa, kojim ga je dragi Isus pobijedio. Zato je on na mom čelu, srcu, ramenima i na cijelom tijelu načinio više od petnaest znakova svetog križa, da odagna sotonu. Ali on nije još htio da ode.

Zatim je svećenik pitao: »Odričeš li se sotone?« Ne može, naime, primiti Isusa onaj, koji u srcu čuva sotonu.

Kumovi su odgovorili mjesto mene: »Odričem.«

Sotona je bio pobijeđen.

* Bio je običaj u stara vremena da se prije krštenja obavi ispit iz katekizma. Zato i sada svećenik pita: »Vjeruješ li u Gospodina Boga, Oca svemogućega... Vjeruješ li u Isusa Krista... Vjeruješ li u Duha Svetoga... u Crkvu katoličku... vjeruješ li u općinstvo svetih, uskrsnuće tijela, život vječni?«

Kumovi su na svako pitanje odgovorili mjesto mene isto ono, što su odgovorili i prvi kršćani: »Vjerujem!«

I kad me je svećenik zapitao: »Hoćeš li se krstiti?«; odgovorili su oni: »Hoću«.

Tada je svećenik zagrabio blagoslovljene vode i sipao mi po čelu govoreći: »Ja te krstim u ime Oca i Sina i Duha Svetoga.«

Tada sam postao kršćanin.

* Učinak krštenja bio je ovaj: U istom času je đavao prognan iz mog srca; mrlja istočnog grijeha posve je oprana i oproštena; nebo se otvorilo, kao onda kad je Isus kršten, jer je krštenje ključ za nebo; tri osobe Presvetog Trojstva došle su k meni; Bog mi je darovao život duši i milost posvetnu; Bog Otac uzeo me za svoje dijete; dragi Isus uzeo me za brata; Duh Sveti nastanio se u meni i darovao mi milosti, da rastem, kao i Isus, u milosti i mudrosti kod Boga i ljudi.

* U stara je vremena bio i običaj, da su novokrštenici kroz osam dana nosili bijelu haljinu, kao pobudu i znak za čistoću duše.

I kod mog krštenja mi je svećenik pružio u ruku bijelu haljinu i rekao: »Primi haljinu bijelu i bez zloće čuvaj milost svoga krštenja«. Duša mi je onda bila posve lijepa i čista i zato moram izbjegavati, da je ponovno ne zaprljam grijehom.

MOLITVA: Dragi Isuse, za uvijek se odričem sotone, sveg njegovog sjaja i svih njegovih djela, a za svagda se ujedinjujem s Tobom.

ODLUKE: Pitat ću mamu za podatke o mom krštenju i zapisat ću si to, da se što češće sjetim sretnog dana, kad sam postao baštinik neba.

PITANJE: Koji je prvi i najpotrebniji sakramenat?

Prvi i najpotrebniji sakramenat jest sveti Krst.

Što je Krst?

Krst je sakramenat, koji briše istočni grijeh, vodi nas u nebo, čini djecom Božjom, kršćanima i pripadnicima Crkve.

Po Charlesu Ivo Puhan

IZ DUHOVNOG ŽIVOTA

STRPLJIVOST

Tko bi mogao ustvrditi, da je napredak u duhovnom životu moguć bez kreposti strpljivosti. To se ni zamisliti ne može. Nestrpljiv čovjek je sam u sebi i po sebi izvor vlastitog nezadovoljstva. Strpljiv naprotiv i u teškim časovima može osjećati tihu sreću u duhovnom životu.

Strpljivost je krepost, koja u čovjeku svodi žalost na pravu mjeru i rađa nekom smirenošću i pokojem duše, koja trpi. Kako krepost hrabrosti tjera čovjeka u poteškoće, tako mu krepost strpljivosti sjaji i pomaže u teškim časovima, koji su ga snašli.

Razne neprilike tište ljude.

Svijet vrvi od raznih nevolja. Može to biti bijeda i siromaštvo. Nekom se dogodi, da izgubi svoj pošteni glas. Svakoga više manje ožalosti smrt, kad mu pokosi bilo koga između milih i dragih osoba. Tako prolaze kušnje ovim svijetom, pa zastiru sunce sreće svakom čovjeku.

Ipak su sve te neprilike, koje stizavaju ljude, vrlo korisne i potrebne. Glavno je, ako čovjek znade biti strpljiv. Vlada li u njegovoj duši, krepost strpljivosti, zavladat će i predanje i mir. Odatle će pak čovjek napokon crpsti izobilje duhovnih

dobara. Kušnje dolaze na pravednika, i on mora biti strpljiv. Po kušnjama i strpljivosti učvršćuje se u kreposti, diže se u duhovnom savršenstvu.

»Krepost se naime usavršuje u slaboći.« To su riječi, kojima je sam Gospodin utješio teško iskušanog Apostola naroda. Nestrpljiv pravednik mogao bi se prepustiti prekomjernom i opasnom tugovanju, pa bi se mogla na njem izvršiti riječ knjige Mudraca: »Žalost je mnoge usmrtila. Ne koristi nikome.« Sv. Jakob Apostol u početku svoje poslanice opominje sve na strpljivost: »Kušanje naše vjere gradi ustrajnost, a strpljivost neka ima savršeno djelo, da budemo savršeni i potpuni bez ikakva nedostatka.«

I griješniku je strpljivost veoma potrebna. Kušnje, koje ga snalaze, mogu biti kazna za grijehe, a mogu biti, i obično jesu gorak lijek ili neka operacija duše, koja ga imade izliječiti od duhovne bolesti grijeha. Ako je nestrpljiv, padat će još dublje, jer se onda obično diže na premudre odredbe Božje Providnosti. Ako je strpljiv, onda će i ljekarija djelovati. Po kušnjama će i strpljivosti tražiti i naći pomoć u svojoj duhovnoj bolesti.

I oni, koji su mlaki, mogu se izbaviti od takvog duhovnog stanja po strpljivosti. Ovakvi obično traže svoju sreću u prolaznim dobrima ovoga svijeta. To su »nesretni ljudi«, kako kaže sv. Augustin, »koji svijet sa svim njegovim gorčinama vole, a kako bi ga tek ljubili, kad bi bio pun naslada.« Zato oni moraju strpljivo okušati gorčine ovoga svijeta, pa će u brzo potražiti svoju nasladu u sjeni križa.

Vježba u ustrpljivosti je potreba.

Svaki čovjek mora se izvježbati u strpljivosti. Hoće li ili ne će, kušnje će ga snaći. Blago strpljivome, jer razumije otajstvo križa, i križ svoj nosi s Isusom! Jasno je da bez toga ne može udariti putem savršenstva. Ta same poteškoće, koje netko nosi bez Isusa, nesnosne su. Izvor su prije očaja, nego li duhovnoga života, a kamo li napretka.

Strpljivost je ona krepost, koja sjedinjuje naša trpljenja s Isusovim. Ona daje čovjeku mir na zemlji, dijeli mu nebesku utjehu, podaje mu zalog velike i neprolazne slave u vječnosti. »Jer sudim, da stradanja sadašnjega vremena nišu ništa prema slavi, koja se imade otkriti na nama,« poučaje sv. Pavao.

Primjeri su uvijek najljepša pobuda za svaku krepost, pa tako i za strpljivost. Još sveto Pismo Staroga Zavjeta daje nam nekoliko lijepih izgleda, a među njima se napose odlikuje strpljivi Job. U Novom Zavjetu najljepše svijetli Isus i nebeska Majka sa svim svojim trpljenjima od jaslica do križa. Siromaštvo, bijeda i nevolja, progonstva i napokon strašna muka Isusova na križu, a Marijina pod križem, to su nedostiživi uzori svake strpljivosti. Jer je Isus pružio čašu trpljenja na osobit način onim dušama, koje i napose ljubi, to su Apostoli, mučenici i drugi sveci također uzori strpljivosti.

Bez strpljivosti ne može se naprijed u duhovnom životu. Napredovati se ipak mora, ne ćemo li po samom zastoju nazadovati. Strpljivošću se snažno kroči naprijed. Strpljivost se pak postizava toplom molitvom, čestim primanjem svetih Sakramenata, pohodima Isusu u presv. Otajstvu, promatranjem uzora strpljivosti i ustrajnom vježbom. Sve je to moguće, sve je to nužno.

Dr. D. Hren.

ZA HRVATSKI OLTAR U JERUSALEMU

darujte makar samo 1 dinar, koji dodajte, kad budete sad slali pretplatu za „Našu Gospu Lurdsku". To je prinos za opći narodni dar u tu svetu svrhu. A tko daruje barem 10 dinara, dobiva cvijet iz Svete Zemlje, blagoslovljen na grobu Isusovu, na sveti spomen. — Isus dragi stostruko platio svima, koji se dosad već sjetiše kojim darom za ovo njegovo svetište u Njegovoj domovini.

RUSKI BOLJŠEVIZAM

Uporedo s razvitkom i napretkom industrije razvio se u posljednja dva stoljeća radnički stalež. Pripadnici toga staleža porijeklom su seljaci, koje je siromaštvo i prenapučenost otjerala iz rodne kuće. Većinom su oni bez kuće i kučišta; živu tek od rada svojih ruku. Nečovječni i za dobitkom pohlepni vlasnici industrijskih poduzeća videći, da radnici zavise o njihovoj plaći i da se njihov broj svakim danom povećava, počeli su po svojoj miloj volji smanjivati plaću radnicima. Radnik, koji je i s prijašnjom plaćom jedva životario, morao je sada, da prehrani sebe i svoju obitelj, slati na tvornički rad i ženu i djecu. No time si je samo pogoršao stanje. Ponuda je naime radne snage postala veća nego li potražnja, zato su industrijalci još i više snizivali plaću. Radnik se doduše bunio, ali bijeda ga tjerala i opet na posao. Industrijalac mu je mirno odgovarao: »Slobodan si. Ako hoćeš uz tu plaću raditi, radi; ako nećeš, idi. Imam drugih stotinu, koji su voljni raditi uz tu plaću.« Život je jači; on zahtijeva svoje; i radnik, samo da se prehrani, i proživi, pristane na koncu i na tu vrlo nisku plaću. Osokoljeni time, industrijalci su još i više prikraćivali radništvo u njegovoj plaći. Bijeda je, ali i nezadovoljstvo radništva bivalo sve veće.

I sada su se neki ljudi počeli zanimati za radništvo i proučavali radničko pitanje. Većina je tih »socijologa« bila zadojena sotonskom mržnjom na katoličku Crkvu i vjeru. Neosnovano stali su Crkvi i vjeri pripisivati krivnju za radničku bijedu. No znamo, da nije bilo ni bijede među radništvom ni izrabljivanja radnika sa strane gospodara, dokle god se slušalo Crkvu i dokle god su se ljudi držali Deset zapovijedi Božjih. Uostalom krivu slobodu, u ime, koje je gospodar smanjivao plaću radništva, nije donijela katolička Crkva, nego Luther i bezvjerski filozofi novoga vijeka.

Jedan od najrazvikanijih sociologa jest Karlo Marks, potomak židovsko-rabinerske obitelji. On je propovijedao: treba oboriti sadanji društveni poredak i ostvariti novi komunistički poredak; treba uništiti i Crkvu, koja je kapitalistička; treba uništiti vjeru, koju su izmislili kapitalisti, da njenom pomoću drže radništvo u pokornosti. Na Marksovu lozinku: »Proleteri sviju zemalja, ujedinite se!«, odgovorili su radnici osnivanjem radničkih organizacija po svim zemljama. Tako je učinila i u Rusiji socijalno-demokratska radnička stranka. No već na drugom svom kongresu 1903. raspala se stranka na dvije grupe. Uz Lenjina je pristala većina, te se zato prozvali boljševici, dok je Plehanovu ostala vjerna manjina, zato su dobili ime menjševici. Nakon pada carističkog režima u Rusiji, uspjelo je bolješicima raznim makinacijama osvojiti vlast u oktobru 1917. Još i danas gospodare oni Rusijom i ostvaruju ondje komunist. društveni poredak.

No nisu se ograničili samo na Rusiju. Cilj je boljševika svjetska revolucija, težnja je njihova zagospodariti čitavim svijetom. Kako se u svakoj pšenici nađe kukolja, tako se i u svakoj državi našlo pristaša, boljševika. Na taj su način boljševici stvorili u svakoj zemlji bilo dopuštene, bilo nedopuštene komunističke organizacije. Komunističke organizacije sviju zemalja čine komunističku internacijonalu ili kominternu. Njena centrala je u Moskvi i odanle dobivaju komunističke organizacije pojedinih zemalja naputke za rad ali i novac za propagandu (širenje komunizma).

Danas su prilike na svijetu vrlo teške. Radnički stalež se vrlo povećao. Milijuni radnika su bez posla. Izbacio ih je iz posla stroj. Većina je ljudi i naroda nezadovoljna bilo zbog socijalnog stanja, bilo zbog političke potlačenosti. Cijelom svijetu ponovno prijeti svjetski rat daleko grozniji od prošloga. Sada, kad čitav svijet naliči jednoj mutnoj rijeci, dolaze plaćeni agenti kominterne i nastoje uloviti štogod u mutnome. Govore nezadovoljnici: »Sadanji društveni poredak je pogrešan. Ne vrijedi ništa, jer ne vodi ljude k blagostanju i sreći. Treba ga zato oboriti, i osnovati novi

društveni poredak, posve različan od sadanjeg, u kojem bi ljudi bili sretni i zadovoljni. Takav je komunistički poredak u Rusiji.

»U tom se komunističkom društvenom poretku čovjek osjeća kao u »raju«. Jede i pije, koliko hoće i što hoće. Živi sa ženom, koja mu se sviđa i dok mu se sviđa. Za djecu, ženu i starost brine se država, kako će ih prehraniti. Radi vrlo malo. Glavni mu je zadatak u životu uživanje. Privatnog vlasništva doduše nema, ali ima svatko pravo na sve, što mu treba i što hoće, jer je sve zajedničko dobro«.

Tako govore komunistički agenti i imaju razloga. Prvo, jer ih kominterna za to dobro plati; i drugo zato, jer će se, provede li se uistinu komunistička revolucija, upravo oni dočepati vlasti i zagospodariti.

Međutim, da li je uistinu u Rusiji »raj«? Jesu li u tom »raju« svi ljudi sretni i zadovoljni? Kakvo je uistinu stanje u tom ostvarenom »boljševičkom raju«?

Činjenica, da su boljševici u tri godine svoga vladanja poubijali dva milijuna ljudi (»bijela knjiga« engl. parlam. 1920) dovoljno pokazuje, kakav je u Rusiji »raj«, koliko su sretni i zadovoljni ljudi pod boljševičkim jarmom; uvjerava nas o najstrašnijem i najkrvoločnijem teroru, što ga boljševički diktatori provode pomoću komunista, policije a najviše pomoću tajne policije Čeke danas G.P.U. (Generalna Politička Uprava).

Pravednosti i slobodi u tom »raju« nema ni traga. Ne samo, da uz komunističku stranku nema nijednoj drugoj stranci mjesta u tom »raju«, nego se ne dopuštaju ni najobičniji slučajni razgovori. Sastanak trojice poznanika na ulici, već je sumnjiv i sva trojica budu uapšena i predvedena na saslušanje i u zatvor G. P. U. Za urečeni sastanak više pojedinaca ide se još istog dana na robiju u Sibiriju. Jedna jedina riječ protiv režimlija dostatna je, da se u roku od 24 sata dospije na vješala.

Sva prava i potpunu slobodu imadu samo članovi komunističke stranke. Oni jedini imadu pravo zapovijedati i uživati. Njima je dopušteno činiti i najveća bezakonja i zločinstva, a da im sud neće ništa učiniti. Strančarstvo je provedeno u sve grane društvenog života, tj. komunistička stranka štiti svagdje svoje članove. Dakako, da bi mnogi htjeli postati članovima komunističke stranke, ali ta je sreća vrlo rijetkima u dio pala. Treba biti gorljivi komunista, treba mnogo »protekcija«, treba da je barem nekolicinu svojih rođaka oklevetao kao protuboljševike i tako ih poslao na robiju u Sibiriju, Kavkaz ili na Solovjecke otoke u Bijelom moru.

Tih je povlaštenih pojedinaca u Rusiji tek dva milijona, dok ostalih 160 milijuna nema nikakvih prava, nego samo dužnost služiti i izvršivati zapovijedi komunista. Podla je laž, da čovjek u »boljševičkom raju» vrlo malo mora raditi. Nigdje u Evropi nije radnik toliko iscrpljivan i za tako malu plaću, kao što je u Rusiji. Akordni rad uveden je i u Rusiji. Uveli su ga oni, koji toliko viču protiv iscrpljivanja radnika prekomjernim radom. Plaća, koju radnik za taj teški posao dobije, je tako malena, da se nikad do sita ne najede. Ali ne samo da se ne može do sita najesti, nego ne može dobiti uopće krepke i zdrave hrane. Na taj način radnik za par godina postane potpuno nesposoban za rad. A onda čeka ga sigurna smrt, jer se nitko za njega više ne brine. Tako je radniku u tom boljševičkom »raju«. Hvale se boljševici, da su usrećili radnika. Kako? Tako da su ga učinili gospodinom. No jučerašnju gospodu učinili su radnicima — još i više — robovima, kojima je mnogo gore nego prijašnjim radnicima. Gospoda i radnici izmijenili su samo uloge. Radničko pitanje još se pogoršalo u »boljševičkom raju«.

Zvonimir Cinzek

ULJUDNOST JE POTREBNA ZA UNUTARNJU IZOBRAZBU

U nekoliko zadnjih godina opaža se posvuda silan napredak u svemu. Naobrazba prodire sve više također i među jednostavne ljude. Rado čitamo dobre časopise, da izobrazimo svoj um, da nadopunimo svoje znanje; da napredujemo usporedo sa susjednim narodima. Ali to nije još dovoljno.

Nutarnja naobrazba treba i primjernu vanjsku nadopunu. Glavna nam stoga mora biti briga, da izgladimo dušu, oplemenimo srce, da si učvrstimo značajnost.

No vanjština mora da bude odraz nutrinje. To čini prava naobrazba.

Bez izobrazbe je čovjek sličan nenabrušenom dijamantu. Dijamant je dragocjen kamen i ima veliku vrijednost. Ali ako nije izbrušen, nema onog sjaja i svjetlosti, koju bi morao imati. Prema tome ne sviđa se ljudima. Ako je nabrušen svijetli se i sjaji kao zvijezde na nebu. Što je dakle brušenje za dijamant, to je vanjska naobrazba za čovjeka. Naobrazba dade mladiću, djevojci pravu ljepotu.

Neka se nikad dakle ne misli, da je naobrazba samo za gospodu i za takozvane bolje ljude. Nikako ne. Prava naobrazba i uljudnost je više puta najbolje oružje proti zlu i proti grijehu.

Ako je pokraj ceste ponor, koji je svakako opasan za pješake i vozove, mora se podići plot ili ograda, koja upozoruje i čuva ljude, da se ugnu nesreći.

Što je dakle plot, ograda nad ponorom, to mora biti prava naobrazba za čuvanje od zla.

Imade ljudi, kojima vjera ne daje nikakove moći protiv zlobe, jer su postali bezvjerci. A sakramenti im ne dijele nutarnju moć, jer ih ne primaju. Riječ Božja ne djeluje na njih potresno i ne krijepi ih, jer je ne slušaju. Pa ipak živu izvana i na oko pošteno i bez ikakve krivice i bili bi lako mnogomu kršćaninu na uzor.

Otkuda to? Naobrazba ih čuva u raznim prigodama i opasnostima i obuzdaje divlje nagone čovječje naravi. Ako je dakle naobrazba u stanju da svlada i obuzda nevjernika, koliku će tada moć imati istom nad nepokvarenim kršćanskim mladićem i kreposnom djevojkom?

Naobrazba nam budi i učvršćuje mržnju na zlo i na sve ono što je nedostojno i nepošteno. Umnaža nam skromnost i daje našim djelima neku veću vrijednost.

Hoćemo li, da si na taj način prisvojimo uljudnost, hoćemo li da vrijedimo kao naobraženi ljudi, moramo u prvom redu da otresemo sa sebe razne neotesanosti, pogrješke i zle navike.

Uljudnost čini čovjeka barem na oko dobrim i čednim a neotesanost je puna zlih posljedica. Mnogi nije uslužan, jer vidi svagdje i uvijek najprije samo sebe. I u svojoj lakomosti, ne vodi brigu upravo ni za koga.

Imade i grubijana, koji su odani ljenosti i nemarnosti. Ti su većinom zlobni i puni zavisti.

Zatrpamo li izvor, prestati će teći voda. Nije dosta biti samo na oko uljudan. Prava se uljudnost mora temeljiti na kršćanskom svladavanju strasti i zlih sklonosti. Obuzdaj strasti, pa će izginuti surovost i neuljudnost. Tko hoće dakle da bude istinski uljudan i pravo naobražen, neka se bori protiv: sebičnosti i preuzetnosti, protiv zavisti, protiv lijenosti i nemarnosti, protiv neumjerenosti, protiv uživanja i požuda. I to sve Bogu za ljubav.

Time će zatrti korijenje neuljudnosti i ujedno usaditi u srce klice skromnosti, iz kojih će se razviti uljudnost. Pravo pobožni ljudi su i doista uljudni.

Da možemo govoriti o naobrazbi treba najprije da odstranimo sve ono, što se njoj protivi i što nije s njome u skladu. Svijetlost se i tama ne mogu nikako da združe Nenaobraženo vladanje je naš neprijatelj, kojemu moramo navijestiti rat, ako hoćemo da si prisvojimo one osebine, koje su nam potrebne, da nas budu držali i nazivali naobraženima. Napokon, hoćemo da navedemo neke neotesanosti, koje moramo na svaki način otstraniti, ako hoćemo da budemo dobar primjer našima naj-

bližima i susjedima, domaćima i stranima osobama, da budemo vrijedni i dobri članovi naših katoličkih organizacija, a tako i našega naroda.

Pristojan govor

U govoru jednostavnog čovjeka opažamo često neku jednostavnost, koju ne zamjeravamo, ali bi ju rado ipak podigli na neki viši stupanj uglađenosti i uljudnosti. Dođemo li u doticaj s ljudima drugih narodnosti, začudit ćemo se u prvi čas uglađenosti, kojom nas nagovaraju, s nama razgovaraju; kako se s nama rastaju i t. d. Tako n. pr. naobražen čovjek odgovara na pitanje, koje nije razumio: »Molim« ili »Kako ste rekli gospodine« »Oprostite, nisam razumio«. Kod nas se žalibože često čuje samo: »Štoo« ili »kaaj« i slično.

Naobražen čovjek ne kaže svakome »ti«, dapače niti onima, koji su mu podređeni. »Ti« kaže onima, kojima je jednak ili s kojima je u posebnom prijateljstvu. Različni su običaji, koji se tiču odnosa djece prema roditeljima. U nekim krajevima djeca kažu roditeljima »Vi«. I to mnogi odobravaju, jer izgleda, da djeca imadu neko veće poštovanje prema roditeljima, nego onda, kad im kažu »ti«.

Kod jela se često čuju neki nedolični izrazi i govori. Ako gospodar nuđa gostu kakovo jelo, nije nikako uljudno da mu odgovori: »Imam dosta« ili »Već sam sit«, ili »Ne mogu više«. Zahvali se radije dostojno i reci: »Hvala lijepa«. Riječica »molim« je neznatna i kratka pa ipak učini ugodan utisak. Naobraženi je ljudi skoro nikad ne izostave i kad govore sa svojim podložnima. Kako se lijepo čuje: »Molim, donesi mi čašu vode!« ili »Molim, odnesi mi pismo na poštu!«

Zahvaliti se dužnost je svakoga, a ta se neznatna riječ često izostavlja. Prevelika ljubežljivost nije potrebna, jer ona prima lako izgled laskanja. Vrlo je lijep običaj, kad za primljene dobrote, za iskazane usluge zahvaljujemo se sa kršćanskom izrekom: »Bog plati!«

Često smo mi Hrvati vruće krvi, pa u nekom razgovoru ili djelu naglo planemo, a posljedice toga su svakako vrlo neugodne. Kad bi se u sličnim zgodama poslužili uljudnim govorničkim oblicima, mnogi bi se spor izravnao mirno i ne bi došlo do neuljudnih ispada ni u riječima ni djelima.

U govoru ne ražalosti bližnjega svoga neuljudnim ispadima: »Lažeš«, »Nije istina«, »To je laž«. Prijazno mu reci: »Oprosti, čini mi se da se varaš«. »Oprostite ja sam čuo drugačije«. »Dopustite, čini mi se, da ste uvjereni o protivnom« i t. d. Ako tko govori, pa ti se čini potrebno da ga prekineš reci: »Oprostite, da Vas bunim«, ili »Dopustite mi jednu primjedbu!«

Nije uljudno govoriti neprestano o vlastitim razmiricama, o vlastitoj osobi, a još manje o pogrješkama drugih, koje nisu poznate.

J. Brajša

KATOLIČKA AKCIJA

MUŽEVI KATOLIČKE AKCIJE U OBITELJI

Prirodna je razdioba društava Katoličke Akcije na muška i ženska, zatim na starije i mlađe, jer svatko od njih ima posebne potrebe i posebne dužnosti. Muževima Katoličke Akcije određena je posebna uloga u javnom životu, u javnim ustanovama svake vrsti, a isto tako u vjerskom i moralnom životu naroda kao i u samim organizovanim redovima Katoličke Akcije. No posebno polje rada za muževe Katoličke Akcije jesu i moraju da budu — njihove obitelji i obitelji njihovih znanaca i njihove okoline.

Obitelj je osnovna stanica ljudskog društva i najznačajnija moralna njegova podloga. Pa ako hoćemo da poredak društva bude i čvrst i dubokim moralom prožet, moramo uznastojati, da naše obitelji budu čvrste i da su na vječitim moralnim načelima sagrađene. Krist je ženidbu učinio svetim sakramentom. Sveti Otac i svi pastiri Crkve neprestano naglašuju važnost i značenje obitelji za vječita i vremenita dobra. Komunizam, koji hoće da iz temelja preokrene suvremeni društveni poredak, juriša najprije na obitelj, jer je svijestan,

ako nju razori, da je razorio i temeljnu društvenu stanicu. I liberalizam i slobodno zidarstvo ruše svetost braka i potkopavaju moralne njegove osnovice.

Općenite dužnosti oca obitelji

Stoga je na katolicima, a u prvom redu na muževima Katoličke Akcije, da sami stvaraju obitelj po željama Crkve i da ujedno odbijaju sve pogubne navale raznih neprijatelja kršćanskog braka. Treba početi od sebe, a pročistiti i urediti svoje dužnosti i obaveze! Smiješno bi i neiskreno bilo, kad bismo na veliko pripovijedali kao članovi društva Katoličke Akcije o svetosti braka, a sami u praktičkom životu živjeli baš protivno tom našem propovijedanju.

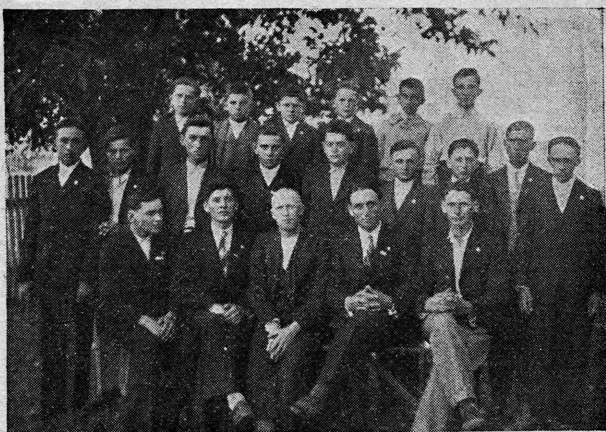
Smiješno bi i neiskreno bilo, kad bismo govorili, da smo katolici i polazili nedjeljom sv. Misu i društvene sastanke, a međutim dopuštali svojoj djeci, da blagdanom rade, da se klatare s pokvarenim društvom kroz čitave noći, da pijančuju, psuju i živu nemoralno. Zato je na vama, muževi Katoličke Akcije, da najprije uredite svoje obitelji prema Kristovim načelima!

Prema nauci sv. Pavla muž je glava obitelji. Dana mu je upravljajuća vlast, On odlučuje o odgoju svoje djece, o životu svoje obiteljske zajednice, o materijalnim i duhovnim potrebama članova svoje obitelji. On je vladar svoje male obiteljske zajednice. Zato su i velike njegove dužnosti.

Zato je i velika odgovornost oca obitelji, ako uzmanjka u svojim dužnostima i dopušta da članovi njegove obiteljske zajednice ostaju bez vjerskog odgoja, bez moralnog života, bez usavršivanja u krepostima. On treba da svijetli djeci svojoj dobrim svojim primjerom, treba da ih vodi i puti na dobro, treba da im pomaže u usavršivanju.

Posebne dužnosti muževa Katol. Akcijje

Pored vrlo važnih čina, koje svaki pojedini član društva muževa Katoličke Akcije može da učini u kršćanskom usavršavanju svoje vlastite obitelji, postoje posebne dužnosti prema obitelji za same or-

HRVATSKO KATOLIČKO SELJAČKO OMLADINSKO DRUŠTVO „DOMAGOJ“ U PRELOŠČICI KOD SISKA

ganizacije muževa Katoličke Akcije. Svako selo, svaki gradić, svaki kraj, svaki stalež ima posebne okolnosti i brige u svakom pravcu, pa i u pitanju obitelji. Tu su zajednički neprijatelji kršćanske obitelji: u jednom mjestu razbludnost, u drugom pijančevanje, u trećem klatarenje, u četvrtom opet nešto posebna.

Svako društvo katoličkih muževa treba da ispita na više svojih sastanaka pod vodstvom svoga duhovnika stanje obitelji u svojoj okolici, da prouči pojedina zla u obiteljskom životu, a zatim mogućnosti, kako da se ta zla odstrane. Svaki pojedinac može pripovijedati jedan ili drugi slučaj iz obitelji u svom susjedstvu, pa se mogu stvoriti i zaključci, kako da se ti loši i nezgodni slučajevi izglade i poprave.

Često je dovoljna dobra riječ jednog prijatelja, da odstrani muža iz lošeg društva ili da ga izmiri s njegovom ženom, ili s njegovim sinom. U tim slučajevima i u bezbroj drugih mogu muževi Katoličke Akcije mnogo toga da učine među svojim znancima i prijateljima, samo ako pronađu zgodan i pristupačan način.

Jedna od najglavnijih briga muževa Katoličke Akcije u vezi s obitelju jest briga oko odgoja djece. Kod nas se često više pazi i bdije nad zdravljem nerazumnog marvinčeta nego nad besmrtnom dušom djeteta. A djeca su budućnost naša, i našeg hrvatskog naroda i Crkve Katoličke u našem narodu! Kakva nam budu djeca, takve će biti buduće naše obitelji, naša sela i gradovi, naše ustanove, naša uprava i sav naš narod u budućnosti. Muževi Katoličke

Akcije, zapamtite, da vi stvarate katoličku budućnost hrvatskog naroda!

I pitanje odgoja mladeži treba da svako društvo katoličkih muževa pretrese na svojim sastancima. Najprije treba ustvrditi, kakva je mladež, koje su joj mane i nedostaci, te napokon, kako da se sve to ispravi i svede na dobar put... Svi mi moramo dobro zapamtiti, da je potrebno dati hrvatskom narodu što veći broj potomaka, a još je važnije, da to potomstvo bude doista narodna uzdanica, kojoj ćemo moći mirne duše predati u ruke budućnost našeg naroda.

Stari Hrvati, pradjedovi naši, ostavili su nam u amanet svetu vjeru katoličku, ostavili su nam ljubav prema rođenoj grudi i starom hrvatskom poštenju, a pored ostaloga ostaviše nam i uzorne obitelji, prave obiteljske ljubavi i pravi obiteljski odgoj. I mi treba da to isto ostvarimo u svojem životu i da predamo svojoj djeci u nasljedstvo istu ljubav prema Bogu, Crkvi, domovini i hrvatskoj katoličkoj obitelji.

Luka Perinić

DOPISI

PLETERNICA. Rad omladinskoga Domagoja. Čim je izašla okružnica preuzv. gg. nadbiskupa o Katoličkoj Akciji, odmah smo i mi mislili na osnutak omladinskoga društva Katoličke Akcije. Zatražili smo pravila od Domagojskog tajništva Katoličke Akcije i 10. III. 1935. osnovali Hrvatsko katoličko omladinsko društvo »Domagoj«. Brigom vlč. g. župnika Franje Radovića uspjelo nam je, da se okupimo i počnemo s radom. Našlo se dosta liberalnih i komunističkih vikača, koji su širenjem raznih kleveta nastojali, da spriječe naš rad. No svijest članova suzbila je bez štete sve napadaje, a rad je postao još življi.
Prema starim domagojskim, predratnim načelima pošli smo putem rekristijanizacije hrvatskoga naroda. Nastojimo i radimo na tome ponajprije, da svaki član Domagoja upozna katekizam i crkvenu povijest, a zatim povijest hrvatskoga naroda i njegove borbe »za krst časni i slobodu zlatnu«. Osnivanjem društvene knjižnice, sastancima, prijateljskim sijelima, izletima i drugim priredbama nastojimo, da dademo članovima i drugim katolički mislećim prijateljima kršćan. zabavu i prosvjetu.

Za proslavu papinskoga dana 16. veljače priredili smo svečanu priredbu s ovim programom:

1. Govor o papinstvu i o životu i radu hrv. metropolite Dra A. Bauera; 2. Deklamacija od Đ. Arnolda: Dra A. Baueru; 3. Aliger-Maraković: Ibrišimovićeva smrt, dramska silka; 4. M. Pavelić: Domagoju; 5. Kratka povjest i ideologija Domagoja (govor). Istoga dana t. j. 16. o. mj. imali smo i posvetu društvene zastave.

GRUBIŠNO POLJE. Godišnji izvještaj društva hrv. kat. muževa. Društvo je osnovano 3. ožujka 1935. Održalo je sastanaka svaki mjesec to jest 12 puta, 5 puta su članovi zajednički pristupili zajedničkoj sv. Pričesti. Društvo je posjetio preč. g. Pavao Jesih za vrijeme firme 27. II. 1935. Katoličke štampe članovi prodaju: »Hrvatsku Stražu« tjedno 70 komada. Izdanja društva sv. Jeronima: 75 Danica s knjigama, 100 Jeronimskog Svijetla, Kruh nebeski 20 komada, Euhar. molitvenika 20 komada, Moska 20 komada i mnogo raznih glasnika. Drugi rad društva sastojao se u pridobivanju članova djelujući karitativno. Sadanji je broj članova 20.

GAJ. Proslava papinog krunisanja i 80-godišnjice preuzvišenog g. nadbiskupa dra A. Bauera. Ovdje je dne 16. o. mj. na vrlo svečan način proslavljen »Papin Dan« i jubilej našeg preuzv. gosp. nadbiskupa i hrvatskog Metropolite Dra Antuna Bauera. Velik broj članova društava Katoličke Akcije, a i drugih vjerskih organizacija pristupao je čitavo prije podne k sv. sakramentima za naše Crkvene poglavare. Za vrijeme sv. mise propovijedi i Te Deum-a, župna crkva je bila dupkom puna naroda iz svih sela prostrane župe. I u Antunovcu bila je puna i kapelica presv. Srca Isusova. Poslije sv. Mise blagoslovljena je zastava Hrvatskih katoličkih žena u Gaju, a iza toga je bila zavjera sviju društava K. A. Nakon toga je ogromna masa svijeta pod zastavama Katoličke Akcije i pjevajući pobožne pjesme u procesiji pošla u »Vatrogasni Dom« koji je bio dobrohotno ustupljen za svečanu akademiju.

Također je Vatrogasno društvo u Gaju sudjelovalo sa svojim zapovjednikom g. Ivom Horvatom, a nekoliko članova Dobrovoljnog Vatrogasnog Društva pojačalo je zbor Sv. Cecilije. Na koncu je sav narod prihvatio »Do nebesa nek se ori« i nadodao »Lijepa naša«.

KALINOVAC. Godišnji izvještaj društva hrv. kat. muževa. Društvo je osnovano 1935. godine. Održalo je 12 sastanaka, 1 javni nastup, 4 puta zajednički pristupilo sv. Pričesti, priredilo 3 predavanja u zatvorenim prostorijama. Društvo su posjetili gg. profesor B. Babić, profesor P. Grgec i profesor M. Vunić. Od katoličke štampe članovi čitaju i drže: Tjednik Hrv. Straže 50 kom., Izdanja društva sv. Jeronima 40 komada, Glasnik presv. Srca Isusova, sv. Josipa, Gospe Lurdske, sv. Franje i drugo oko 150 komada. Društvo u svemu radi zajedno sa Križarima u duhu Kat. Akcije. Članovi su također sakupljali za pasivne krajeve.

ORUBICA. Godišnji izvještaj društva K. A. Ovdje su 3. ožujka 1935. osnovana sva četiri društva Katoličke Akcije: muževi, žene, mladići i djevojke. Društva su održala po 8 sastanaka, priredila 2 javna nastupa. Zajednički pristupili po 2 puta sv. Pričesti. Priređeno je osam predavanja u zatvorenim prostorijama. Društva je posjetio izaslanik Domagojskog tjaništva iz Zagreba dr. Stj. Podolšak. Društvo Muževa ima 21, mladića 27, djevojaka 49 članova.

ZA RAD U DRUŠTVIMA KATOLIČKE AKCIJE

I sijelo

1. Čitanje zapisnika
2. Što smo naučili na zadnjem sijelu? (Razgovor)
3. Jesu li izvedeni zaključci zadnjega sijela? (Razgovor)
4. Kršćan. nauk: Sv. Ivan Krstitelj propovijeda
5. Lurdska su čudesa trenutačna
6. Zvuci iz Lurda (Deklamacija)
7. Slučajnosti

II. sijelo

1. Čitanje zapisnika
2. Što smo naučili na zadnjem sijelu? (Razgovor)
3. Jesu li izvedeni zaključci zadnjega sijela? (Razgovor)
4. Kršć. nauk: Krštenje Isusovo na Jordanu
5. Zanimljiv razgovor o čistilištu
6. Samo Tebi. (Deklamacija)
7. Slučajnosti

III. sijelo

1. Čitanje zapisnika
2. Što smo naučili na zadnjem sijelu? (Razgovor)
3. Jesu li izvedeni zaključci zadnjega sijela? (Razgovor)
4. Strpljivost
5. Nešto o adventizmu
6. Crkva na selu (Deklamacija)
7. Slučajnosti

IV. sijelo

1. Čitanje zapisnika
2. Što smo naučili na zadnjem sijelu? (Razgovor)
3. Jesu li izvedeni zaključci zadnjega sijela? (Razgovor)
4. Lurd i štovanje sv. Križa
5. Ruski boljševizam
6. Uljudnost je potrebna za unutarnju naobrazbu
7. Slučajnost

V. sijelo

1. Čitanje zapisnika
2. Što smo naučili na zadnjem sijelu? (Razgovor)
3. Jesu li izvedeni zaključci zadnjega sijela? (Razgovor)
4. Muževi Katoličke Akcije
5. Čitanje iz jeronimske knjige: Hrvatska povijest
6. Razgovor o prilikama u selu, župi i općini
7. Slučajnosti

VI. sijelo

1. Čitanje zapisnika
2. Što smo naučili na zadnjem sijelu? (Razgovor)
3. Jesu li izvedeni zaključci zadnjega sijela? (Razgovor)
4. Isus Krist je ustanovio papinstvo
5. Čitanje iz jeronimske knjige: Diljem sela
6. Razgovor o prilikama u selu, župi i općini
7. Slučajnost.

Samo se po sebi razumije, da svaka organizacija mora voditi zapisnik o svojim sijelima. Taj se zapisnik čita na slijedećem sijelu. Svaki zapisnik potpisuje predsjednik, tajnik i duhovnik; bez duhovnikova potpisa nije odobren. — Nakon pročitanoga zapisnika vodi se najprije razgovor o onome što se na zadnjem sijelu radilo i naučilo. To se ukratko opetuje. — Zatim se ustanovljuje, jesu li zaključci i odluke zadnjega sijela izvedene, i ako nijesu, zašto nisu i određuje se, kako će se izvesti barem do slijedećega puta ili roka. — Tada se istom prelazi na daljnji dnevni red.

Nakon dnevnoga reda treba ustanoviti: jesu li svi članovi bili na sv. Misi na blagdane i nedjelje; jesu li pristupili sv. Sakramentima, kad je bilo određeno; kako su se vladali kod kuće, crkve i vani; nema li možda proti komu kakavih prigovora. Naročito treba paziti, da svi susreću s poštovanjem i odanošću svoje duhovne pastire. — Sve se ovo ukratko zabilježi i u sam zapisnik sijela riječima: Svi su prisustvovali sv. Misi i primili sakramente ili nije N. N., ali se ispričao tako i tako. Vladanje je bilo bez prigovora ili opomenut je taj i taj.

NA OBRANU VJERE

O ADVENTISTIMA

U posljednje vrijeme počeli su se adventisti mnogo širiti i u našim krajevima, pak je potrebno, da se o njima nešto kaže.

Adventisti imadu svoje ime od latinske riječi adventus, što znači dolazak. A zovu se tako zato, jer vjeruju, da će Isus Krist doskora doći i da će brzo biti sudnji dan.

Adventističku sljedbu osnovao je američki posjednik W. Müller (č. Miler), koji je rođen 15. veljače 1782. u Sjev. Americi. Tumačeći na svoju ruku sv. Pismo, došao je do zaključka, da će između 21. ožujka g. 1843. i 21. ožujka 1844. doći Krist i biti sudnji dan. Ova je nauka brzo našla svojih

pristaša. U zimi god. 1843. mnogi su pristaše Müllerovi ostavili svoja polja neobrađena. A kad se je pak približavalo proljeće godine 1844. mnogi su se zaluđeni Müllerovim propovijedanjem oblačili u bijela odijela i tako iščekivali čas, kad će doći Gospodin. Međutim, kad je prošao i zadnji rok 21. ožujka 1844. kada bi prema Müllerovom računu morao doći Gospodin i biti sudnji dan, nastalo je među adventistima veliko razočaranje. No Müller još nije prestao učiti, da će Gospodin brzo doći. On je sada oglasio, da će Krist sigurno, doći 21. listopada 1844. Müller je tako bio zaludio svoje pristaše da su oni cijeli dan i noć 21. listopada 1844. čekali pod vedrim nebom čas, da se pokaže Gospodin. Dakako kad opet nije bilo Gospodina niti sudnjeg dana, bila je žalost velika i mnogi su od Müllera otpali.

Još prije nego li je Müller umro, razdijelili su se njegovi pristaše i to stoga što se nisu slagali u tome, kada će Krist doći, nadalje, kako se imade svetkovati subota i kakvo je stanje duša iza smrti.

Najvažnije grupe adventista jesu ove:

1. **Adventisti sedmoga dana ili subotari.** Ovi adventisti uče, kako ćemo kasnije vidjeti da je najveći grijeh ljudi u tome, što su počeli svetkovati nedjelju, a ne subotu. Ovi su adventisti najrašireniji. I u naše gradove i sela zalijeću te upravo ovi adventisti.

2. **Adventistička braća vremena.** Ta se adventistička sljedba još i sada bavi proračunavanjem vremena, kada će doći Krist i biti sudnji.

Ima još nekih manje važnih adventističkih sljedbi kao: »Adventistički kršćani i »Evanđeoski kršćani«.

Navest ćemo sada, što naučavaju adventisti, a napose, što oče tako zvani subotari, koji se javljaju kod nas.

Što vjeruju adventisti?

Adventisti vjeruju u Boga. Priznavaju također, da je Krist Bog, ali Duha Svetoga, treće Božanske osobe, nigdje u ovome službenom vjerovanju ne spominju.

Prema Sv. Ocu papi i katoličkoj crkvi imadu adventisti osobitu mržnju. Sv. Oca Papu nazivaju antikristom, koji je pun svake zloće. A za svećenike kažu, da nemaju nikakve vlasti niti oni mogu biti kakovi posrednici između Krista i vjernika, između Boga i ljudi.

Oni nadalje uče, da je nevaljan onaj krst, koji se podjeljuje djeci. Zato uče, da djecu treba nanovo krstiti, kad dođu u odraslu dob i to uronjivanjem. Oni zabacuju također sv. misu, sakramenat ispovijedi, sv. potvrde i ženidbe. Priznavaju samo dva sakramenta: sv. večeru i zadnju pomast. No ni ti sakramenti kod njih uistinu ne postoje, jer adventisti, kako smo već spomenuli, nemaju pravih svećenika, koji bi te sakramente mogli dijeliti.

Zanimivo je, što adventisti uče o prekogrobnom životu. Navest ćemo ovdje, što o tom uče tako zvani adventisti sedmog dana ili subotari, koje se šire kod nas. Oni vele, da duše poslije tjelesne smrti nijesu ni u nebu ni u paklu ni u čistilištu, nego u grobu. Te duše po nauci adventista niti što znadu niti što misle. Iz ovog je jasno, da adventisti ne vjeruju ni u čistilište u posebni sud, pred koji duše ljudske dolaze odmah iza smrti.

Adventisti o Crkvi i svećenicima.

Da vidimo sada, što o adventističkoj nauci kaže Krist Gospodin, sv. Pismo i crkvena predaja. Adventisti vele, kako smo spomenuli, da u Novom Zavjetu nema svećenstva, koje bi se svojom vlašću i moću izdizalo nad ostale ljude. Isto tako uče, da Krist nije ustanovio Crkve, koja bi imala pravo tražiti od ljudi, da joj se u stvarima vjere i ćudoređa pokoravaju. A što kaže na to sv. Pismo i Krist Gospodin? Božanski Spasitelj dao je Apostolima božansku svoju vlast, jer im je rekao: »Kao otac šalje mene i ja šaljem vas«. I dalje im je rekao: »Primite Duha Svetog, kojima oprostite grijehe, bit će im oprošteni; i kojima zadržite, bit će im zadržani« (Iv. 20, 21—23). I na drugom im mjestu opet veli: »Tko vas sluša, mene sluša, tko vas prezire, mene prezire«. Isus Krist dakle sam odabrao je posebne ljude, kojima je dao vlast, da u Njegovo ime naučavaju i opraštaju grijehe svijeta. Krist je dakle sam osnovao vidljivo društvo, Crkvu, kojoj je dao svu vlast, koju je On sam pri-

mio od svoga Oca nebeskoga. No ne samo da je Krist sam odabrao i postavio ljude, koji će u Njegovo ime naučavati, nego je on također tim ljudima, tome društvu, toj svojoj Crkvi postavio i vrhovnog vidljivog poglavara, jer je rekao sv. Petru: »Ti si Petar, to znači stijena, i na toj stijeni sazidat ću Crkvu svoju i vrata je paklena neće nadvladati« (Mt. 16, 18). Isto je tako tome istom Petru iza svoga uskrsnuća rekao: »Pasi jaganjce moje (to jest sve vjernike), pasi ovce moje (to jest sve biskupe i svećenike) (Iv. 21, 15—17).

Kristova Crkva i njezini apostoli, to jest biskupi i svećenici, te vrhovni poglavar moraju uvijek, dakle i u naše doba, biti u Crkvi. A zašto? Zato, jer uvijek treba propovijedati Kristovu istinu i evanđelje i uvijek treba opraštati grijehe svijetu. Zato je i sam božanski Spasitelj rekao apostolima: »Idite i naučavajte sve narode i evo ja ću biti s vama do svršetka svijeta«. Isus ne može biti do svršetka s apostolima, jer su oni umrli. On to može biti samo s njihovim nasljednicima, to jest s biskupima i svećenicima, koji će do konca svijeta propovijedati i opraštati grijehe.

Tako je evo Krist osnovao Crkvu, i u crkvi postavio poglavare, biskupe i svećenike te vrhovnu glavu svojoj Crkvi. I biskupi i svećenici i vrhovni poglavari postavljeni su dakle od Isusa Krista i imadu u Crkvi biti i danas i do konca svijeti.

Što uče adventisti o sakramentima?

Daljnja kriva nauka adventista jest o sakramentu krsta. Oni vele, da se djeca ne mogu valjano krstiti. Ali protiv njih ustaju svjedoci iz najstarijeg kršćanskog doba. Crkveni pisac Origen, koji je živio od god. 185. do 254. iza Krista veli ovako: »Od apostola primila je Crkva predaju, da krsti djecu«. Što više za to imademo i potvrdu sv. Pisma. Čitamo naime u »Djelima apostolskim« (16, 33) da je sv. Pavao u Filipima pokrstio tamničara i cijeli njegov dom. Dakle krstio je ne samo odrasle, nego i djecu, koje je tamo sigurno bilo.

Isto tako ne stoji tvrdnja adventista, da je dobar i valjan samo onaj krst, koji se obavlja tako, da se čovjeka posve pognjuri i uroni u vodu. Od početka naime vršio se krst ovako, kako to danas čini rimokatolička crkva, to jest polijevanjem po glavi. Dokaz je tome uz drugo i to, da su se često krstili teški bolesnici na samrtnoj postelji. Svakomu je jasno, da su ovakve ljude krstili polijevanjem po glavi, a ne uronjivanjem.

Glede oltarnog sakramenta moramo reći, da ga adventisti priznavaju, ali ga nažalost nemaju. Kako to? Nemaju ga zato, jer oni nemaju svećenika, koji bi pretvarali kruh u tijelo Kristovo i vino u njegovu krv. Ne može naime svaki čovjek pretvoriti kruh u tijelo Kristovo. To može samo onaj, koji je primio vlast od Krista, a to je samo svećenik. Iako dakle adventisti uče, da je Krist nazočan pod prilikama kruha i vina, ipak oni u svojim bogomoljama nemaju presv. oltarskog sakramenta, jer nemaju pravih svećenika, koji bi tu vlast sa sv. redom primili od svoga biskupa.

Adventisti također zabacuju sakramenat sv. pokore. No time se opet teško ogrješuju o Kristove riječi, koje je rekao apostolima i njihovim nasljednicima, biskupima i svećenicima: »Primite Duha Svetog. Kojima vi oprostite grijehe, bit će im oprošteni; a kojima zadržite, bit će im zadržani« (Iv. 20, 19—23). Jeli Krist mogao jasnije govoriti? Čovjek se upravo čudi, kako mogu adventisti reći, da Isus nije ustanovio sakramenta pokore. A još se više čovjek čudi stoga, što je sakramenat sv. ispovijedi tako utješan za slabe ljude, koji se tako često ogriješe o zapovjedi Božje. Jednako je Krist, kako se to vidi iz sv. Pisma i iz crkvene predaje ustanovio sakramenat sv. potvrde i zadnje pomasti.

Druge lažne nauke adventista.

No adventisti imadu još i drugih lažnih nauka. Tako oni uče, da mi nismo dužni častiti Mariju. Za Mariju je sam anđeo rekao: »Zdravo Milosti puna«. Za nju je isto tako rekao anđeo: »Ono što ćeš Ti roditi, zvat će se Sin Božji«. Ako mi štujemo dobre majke velikih i dobrih ljudi, tko će razuman i pošten smjeti reći, da mi ne smijemo štovati Blaženu Djevicu Mariju, koja je sva čista i sveta, a kraj toga majka Sina Božjega, koji nas je otkupio i spasio.

Dalnja zabluda adventista jest štovanje subote. Oni vele, da kršćani krivo čine, kad štuju nedjelju, i da je sve zlo na svijetu stoga, što su ljudi zanemarili subotu, koju je sam Bog odredio za štovanje.

Gospodin Bog je na uspomenu stvaranja svijeta odredio štovanje sedmog dana to jest subote. No to vrijedi za Stari Zavjet. U Novom Zavjetu štujemo nedjelju mjesto subote zato, jer je Isus u nedjelju uskrsnuo. Na taj dan svoga uskrsnuća svladao je Spasitelj smrt, vraga i grijeh. Jer je dakle naše otkupljenje tako važno, a ono je dovršeno na nedjelju, počeli su već apostoli štovati nedjelju. Tako čitamo, da je sv. apostol Pavao u Troadi kršćane sazvao na službu Božju u nedjelju. To isto svjedoče najstariji kršćanski pisci. Ako su dakle štovanje nedjelje uveli već apostoli, onda smo mi sigurno u pravu, kad štujemo nedjelju, jer su apostoli za sigurno bolje znali, što je dobro, sveto i dopušteno, nego adventisti, koji su se pojavili istom 18 vijekova iza dolaska Kristova i naučavanja apostola.

Adventisti imadu također krivu nauku o dolasku Kristovu i o sudnjem danu. Vidjeli smo već da se adventisti živo bave proučavanjem toga dana. No što nam je na to reći? Moramo odvratiti, da toga dana nitko ne zna. To je rekao sam božanski Spasitelj. Kad su ga naime pitali apostoli, kada će doći oni znaci, po kojima će se moći suditi, da će doskora doći sudnji dan, odgovorio je Spasitelj: »O danu onom i času nitko ne zna, ni anđeli nebeski, nego samo otac moj« (Mat. 16, 30). Zato kaže sv. Toma Akvinski (†1274) »O času sudnjeg dana nitko ne može ništa znati, niti po svome razumu niti po objavi. Jer Krist je u ovom obziru prema svojim apostolima izričito otklonio svaku pouku. Tako je on izjavio. I zato su do današnjega dana pronađeni kao krivi račundžije svi oni, koji su htjeli proračunati ono vrijeme«.

Adventisti poriču i pakao

Adventisti konačno poriču i pakao. Oni uče, da će sve duše zlih ljudi, bezbožnika, biti na koncu svijeta uništene. Vječnog pakla prema tome nema.

Međutim sv. Pismo, naročito Novog Zavjeta, jasno uči, da postoji pakao. Sv. Ivan Krstitelj kaže ovako: »On t. j. Krist imade vijaču u svojoj ruci, pa će očistiti gumno svoje i skupit će pšenicu u žitnicu svoju, a pljevu će spaliti ognjem vječnim (Lk. 3, 17). Kod sv. Marka pak sam Gospodin Isus govori: »Ako te oko tvoje sablažnjava, iskopaj ga; bolje ti je s jednim okom ući u kraljevstvo Božje, nego li da imaš dva oka i da te bace u pakao, gdje crv njihov ne umire i oganj se ne gasi« (Mk. 9, 46, 48). Kod sv. Mateja opet kaže Gospodin: »Idite od mene prokleti u oganj vječni, koji je pripravljen đavlu i anđelima njegovim« (25, 41). Postoji dakle pakao, makar ga adventisti ne priznavaju.

*

To je evo nauka adventista. Njima od nauke pravog kršćanstva ostaje veoma malo. Oni priznavaju samo Kristovo božanstvo, a gotovo sve ostalo poriču. Tko dakle pristupa adventistima, nanosi Kristu Gospodinu najveću sramotu i uvredu. Ne smijemo se stoga dati zavarati od raznih agenata, koji obilaze po našim selima i šire adventističke knjige. Svaka knjiga, koja radi o vjeri, mora imati odobrenje od naše katoličke duhovne vlasti. Ako stoga kupujemo kakvu vjersku knjigu, nemojmo je prije kupiti, dok se ne uvjerimo da je dobra. A to ćemo najsigurnije doznati, ako pitamo svoga duhovnog poglavara, župnika ili kojeg drugog svećenika. Ne puštajmo k sebi lažne proroke. Čvrsto se moramo držati onoga, što naučava sv. katolička Crkva. Samo tada smo sigurni, da zalutati ne ćemo. Uvijek stoga treba imati na umu riječi sv. Augustina: »Ne će imati Boga za oca onaj, koji odbija Crkvu, da mu bude majkom«. **Dr. Stj. Bakšić.**

ISUS KRIST JE USTANOVIO PAPINSTVO

Isus Krist je ugaoni kamen i nevidljiva glava katoličke Crkve. No vidljivi poglavar Crkve Kristove jest papa. Dokaze za to imamo u riječima samoga Gospodina Isusa Krista.

Sv. Petar poglavica apostola i Crkve

Na Genezaretskom jezeru upita Krist svoje apostole: »Za koga ljudi drže Sina čovječjega; za koga me vi držite?« Petar na to progovori: »Ti si Krist, Sin Boga živoga.« Krist mu na to reče: »Tijelo i krv nijesu ti to objavili, nego Otac moj, koji je na nebesima. A j a t e b i k a ž e m: t i s i P e t a r t o j e s t s t i j e n a, i n a t o j s t i j e n i s a g r a d i t ć u C r k v u s v o j u i vrata paklena je neće nadvladati.« Dakle: Crkva stoji na stijeni, na sv. Petru, nepobjediva za sva vremena, i svaka druga crkva, koja nije na sv. Petru, nije Kristova Crkva.

Drugom je zgodom Isus rekao Petru: »Tebi ću dati ključeve kraljevstva nebeskoga i štogod ti svežeš na zemlji, biće svezano i na nebu, i štogod razriješiš na zemlji bitće razriješeno i na nebu. Dakle ključeve za vječni spas ima samo sv. Petar, tj. on ima svu vlast da vlada Kristovom Crkvom; da veže i razriješuje, tj. da odlučuje o stvarima, koje se odnose na vjeru i vrhunaravni život. Ključevi Petru dani označuju isto što ozračuju i ključevi od kuće: oni otvaraju i zatvaraju, vladaju kućom. Tako i sv. Petar, komu su dani ključevi, raspolaže i vlada Crkvom, koja pojedince vodi u vječni život.

Nadalje je Krist rekao i to sv. Petru: »Molio sam za te, Petre, da tvoja vjera ne oslabi i da ti jednom utvrđuješ svoju braću«. Zar nije onda sv. Petar najjači među apostolima, koji će imati tu zadaću, da sve drži i uzdržava u sv. vjeri.

Još imamo i drugih dokaza. Gospodin je iza uskrsnuća rekao sv. Petru: »Petre, pasi moje jaganjce, pasi moje ovce«. Dakle jedini sv. Petar ima da čuva i pazi na sve ovce i jaganjce, biskupe, svećenike i obične vjernike, čitava Crkva bez ikakove iznimke. Dakle tko nije u Petrovoj brizi, ne spada u Kristovu Crkvu. Samo kratko da spomenemo još, kako su istočni i zapadni ckrveni oci shvaćali vlast sv. Petra u Crkvi. To je važno, jer ovi su crkveni oci neposredni nasljednici samih apostola ili su bar živjeli kratko vrijeme iza apostola. Oni najbolje znadu, što su apostoli naučavali. Sv. Ciprijan († 258) piše: »Petru je dan Primat, to jest vrhovna crkvena poglavarska vlast, da bude jedna jedinstvena Crkva«. — Sv. Ambrozije (340—397), biskup u Milanu veli: »Petar je od Krista ispred svih odlikovan i On ga postavio svojim zamjenikom na zemlji.« — Sv. Bazilije piše: »Sretan onaj (Petar), koji je pretpostavljen drugim učenicima, kojem su predani ključevi kraljevstva nebeskoga (Crkve)« Tako govore i pišu sv. Jeronim, Krizostom i drugi. K tomu pridolaze i crkveni sabori (na pr. u Niceji 325), koji svi priznavaju vrhovnu vlast pape u Crkvi.

Samo je Bog mogao papinstvo uzdržati kroz burnu povijest od 1900 godina

Sveti je Petar oko 42. godine došao u Rim. Iza 25 godina umre mučeničkom smrću. Njegovu vlast odmah preuzima drugi papa, sv. Lino. Nastali su krvavi progoni. Papa za papom umire, kao mučenik. Kroz 300 godina znači: biti papa isto što i umrijeti mučeničkom smrću. Za vrijeme Konstantina Velikoga, rimskoga cara, nastanu bolji dani, ali za kratko vrijeme. Ubrzo navaljuju divlji i barbarski, poganski narodi, koji su zatirali sela i gradove, rušili su kraljevstva, navalili su i na papinstvo. Već je oko 70 revolucija pokušalo, da sruše papinstvo. Uzalud! Narodi su si iskidali zube na Petrovoj pećini i izumrli su, a papinstvo danas još stoji kao najjači prijesto. Nestali su divlji narodi: Vandali, Huni, Istočni i Zapadni Goti, Langobardi, a papinstvo stoji! Najjači vladari, najgrozniji carevi proganjali su pape, a gdje su danas ovi? Nema ih, dok papinstvo stoji. Nestalo je carstva i kraljevstva, a papa i danas još vlada!

Dvadeset i četiri puta bili su pape protjerani iz Rima. Činilo se već, da se papa nikada više neće vratiti u Rim. Uzalud!

Čovjek snuje, a Bog odlučuje! Njemački car Fridrik II. narugao se jednom zgodno svom bezbožnom prijatelju Volteru: »Papa uvijek dobiva natrag svoju državu. Naprežite svoj um, vi gospodo filozofi, tražite uzroke i razloge, kako je to moguće, papa će i onako jednog dana porušiti sve, što ste vi mukom kroz dvadeset godina sagradili«.

19. siječnja 1814. godine pozove papa Pijo VII. kardinala Pakku k sebi. Bilo je to u Fontenblo-u, gdje je francuski car Napoleon zarobio papu. Kardinal tješi papu, da car mora po pravednosti da vrati papinsku državu. Na to Pijo VII. reče: »Možda sam nedostojan, da opet vidim Rim. Ali budite uvjereni, da će moji nasljednici opet dobiti sve države, koje im pripadaju«. Tako se i zbilo. Silni car, pred kojim je strepila sva Evropa, umire kao prognanik i ostavljen od sviju. Još isti papa Pijo VII. u triumfu vrati se u Rim.

S pravom dakle veli poznati povjesničar kardinal Hergenröther: »Za papu vojuju moći, koje su jače od naoružanih četa, a to su: nesumnjiva pravednost njegove stvari, uzvišena ustrajnost trpljenja, oduševljena ljubav i vjernost njegove djece, božansko i neprevarljivo obećanje na trajnu zaštitu«. Ustajali su protiv pape i učeni neprijatelji, ali sva njihova mržnja i bijes razbila se kao staklo na stijeni i oni su nužno morali osjetiti svoju nemoć. Uvijek su se pitali ovakvi neprijatelji: »Koliko će još sati trajati vječnost Rima?« Izračunali su već i godine, mislili su, da su čak i sati već točno označeni, kad će rimski papa nužno pasti, a s njime zauvijek i papinstvo. I upravo kad je po njihovom računu trebao doći taj čas, oni su ležali na smrtnoj postelji, nemoćni, skršeni. A rimski papa? On ustaje uvijek ojačan, snažan i nepobjediv!

Stj. Blašković

APOSTOLAT SV. CIRILA I METODA

ZANIMLJIV RAZGOVOR O ČISTILIŠTU

Služili smo nedavno zajedno u vojsci u Srbiji: mi katolički bogoslovi i pravoslavni. Razgovarali smo o svačemu. Jednom se raspreo razgovor i o čistilištu.

Poznato je, što mi katolici znademo i vjerujemo o čistilištu. Sv. Pismo, učenje sv. otaca i zdrav razum dokazuju ono što uči Crkva katolička o čistilištu. Ona naime uči da postoji jedno mjesto, u kojem se čiste one duše, koje su umrle u lakim grijesima i dužnim vremenitim kaznama. Tu je nauku ispovijedala ne samo katolička Crkva, nego do najnovijeg vremena i pravoslavna Crkva. Jedino se nijesu potpuno slagale, kakove su naravi čistilišne muke. Katolička Crkva drži vjerojatnijim, da se duše u čistilištu čiste stvarnom vatrom. Smisao je naime Sv. Pisma, kad govori o vatri, takav da si ne možemo tumačiti u prenesenom smislu. Pravoslavna je Crkva dosada učila, da se duše u čistilištu ne čiste stvarnom vatrom, nego raznim naporima, bolima i nekom tamom.

Međutim kakove bile muke, ipak su takove, da po određenju Božjem čiste dušu od svake ljage. Glavna je stvar, da postoji čistilište, koje uči katolička Crkva, i dosada je učila i pravoslavna.

U novije se vrijeme čini, da se nauka o čistilištu kod pravoslavne Crkve preokreće. Oni šalju svoje bogoslove na protestantske bogoslovije. Zato ti bogoslovi gube mnogo ispravnih vjerskih nazora, među kojima je i nauka o čistilištu. Prije su naime priznavali neke čistilišne muke, sada se čini da mlađi odbacuju sve, barem u naučavanju. Inače se uza sve to vladaju, kao da postoji čistilište, jer mole za mrtve. Zanimljiva je u tom pogledu izreka u govoru pravoslavnoga beogradskoga patrijarhe Varnave, kad je došao nedavno u Šibenik. On je rekao po prilici ovako: »Danas ću se pomoliti za sve žive i mrtve Šibenčane . . . «

Dakle, za one koji su u paklu nije mogao moliti, jer im ne bi pomogle nikakve molitve. A onima u nebu ne trebaju molitve,

jer su već postigli svoj cilj. Preostaje dakle, da je morao moliti za one pokojne Šibenčane, koji nijesu ni u nebu ni u paklu.

Razgovor s pravoslavnim drugom

Naše vjerovanje u čistilište i gornja izjava patrijarhe Varnave bila mi je na pameti, kad sam se sastao u vojsci s nekim svršenim pravoslavnim bogoslovom. Doznao sam da je on u nauci i vladanju jedan od najboljih svojih kolega. Jednoga mi dana reče: »Nema čistilišta, nigdje ne govori Sv. Pismo o njemu.«

Odgovorio sam mu: »Zar znate za knjigu Makabejaca, koja pripovijeda, kako je Juda vođa židovski poslao u hram jeruzalemski dvanaest tisuća drahma, da svećenici prinesu žrtvu za grijehe onih mrtvih, koji su pali u boju, jer je sveta i spasonosna misao moliti za mrtve, da se oslobode svojih grijeha . . . U Novom Zavjetu govori Isus: »Koji pak progovori protiv Duha Svetoga, ne će mu se oprostiti ni na ovom, ni na drugom svijetu.« Iz ove Kristove izreke slijedi, da se neki grijesi opraštaju i na drugom svijetu, kao što i na ovom. Gdje bi se dakle drugdje opraštali neki grijesi, ako ne u čistilištu. Veliki se grijesi ne opraštaju na drugom svijetu, kako se jasno vidi iz drugih mjesta Sv. Pisma.«

Nijesam mu navodio dalje što ima kod sv. Pavla i što kažu oni sv. Oci, koje i pravoslavna Crkva priznaje, jer je odmah prešao preko toga riječima: »Naša Crkva u to ne vjeruje.« Nato sam mu naveo gornje riječi njegovog patrijarhe o molitvi za mrtve.

Međutim mi odgovori: »Jest mi molimo za mrtve, ali ne molimo zato, jer bi trebali kakove pomoći, nego samo zbog ugodnog sjećanja, jer su nam bili mili i dragi na zemlji.«

Rečem mu: »Dragi, to nema nikakvoga smisla. Uza svu naime milinu i dragost ne koristi ništa moliti za onoga miloga, koji je u paklu, kao što ne treba ni onomu, koji je već postigao blaženstvo. Onaj se prvi ne će osloboditi muka, a ovaj ne će biti blaženiji.«

»E pa dobro — reče on — kad bi postojalo takovo mjesto, protivilo bi se Božjem milosrđu.«

Nije to tako. Uz Božje milosrđe postoji i Božja pravda. Zato se Božje milosrđe ne može sastojati u tom, da Bog kome oprosti grijehe samo onako bez sudjelovanja i zadovoljštine prekršitelja. A nije li najveće Božje milosrđe, kad netko umre u malim grijesima, da ga Bog ne baca u pakao, nego mu dade da i na drugom svijetu uzmogne dati Bogu zadovoljštinu i poslije nekog vremena da dođe u nebo, jer nam je poznato, da ništa nečisto ne će ući u kraljevstvo Božje.«

Na to nije odgovorio ništa. Prestali smo s time. Priznao je tek na koncu to, da i zdrav razum kaže, da bi moralo postojati to mjesto, ali njihova pravoslavna Crkva da to ne priznaje.

Pravoslavni drug popušta

Prošlo je dosta vremena od toga. Jednoga mi dana padne u ruke jedan kalendar pod naslovom »Crkva, kalendar srpske pravoslavne patrijaršije«. U njemu se nalazi jedan članak, gdje se bez pobližeg tumačenja iznose razlike u vjerskim istinama između katoličke Crkve i pravoslavne. Među ostalim prikazuje se i nauka o čistilištu. Ima u tom prikazivanju nekih netočnosti. Na pr. govori se tamo, kako katolici vjeruju, da se duše spasavaju iz čistilišta uz gotov novac. No nas više zanima pravoslavna nauka o čistilištu. O tom se govori po prilici ovako: »Poslije smrti ima više nekih stanja, koje moraju proći duše, da se očiste i tako dođu u nebo. Muke su im neki napori, boli i slično.«

Pokazao sam to mjesto i svomu pravoslavnomu drugu, govoreći: »Uza sve netočnosti, koje iznosi vaš kalendar o katoličkoj nauci ipak se pretpostavlja i u vašoj nauci neko čišćenje poslije smrti onih duša, koje nijesu čiste preminule. To čišćenje duše se zove čistilište, jer različnost muka u čistilištu ne utječe na bit čistilišta. Prema tome vi pravoslavci morate i sada vjerovati u čistilište, jer vam i u vašem službenom kalendaru tako piše. A on mi reče: »Nešto takovo ipak ima iza smrti, ali to još nije kod nas točno ustanovljeno.«

Koliko sam razabrao iz razgovora nije ta stvar, kao što i druga neka vjerska pitanja, jasna ne samo njemu nego i dru-

gim pravoslavnim svećenicima, dapače i bogoslovskim profesorima, koji su svršili svoje nauke po različitim protestantskim učilištima. Kakove će posljedice izaći iz toga, možemo lako zaključiti.

Povucimo odavle ovaj zaključak: Koliko je to dobro za istinitost naše katoličke nauke, koju mi svi katolici vrlo dobro poznamo i znamo i sigurni smo, da je istinita, jer je uči i čuva nepogrješivo učiteljstvo, što nam je nepogrešivo sačuvalo milost, što nam je dao u crkvi to učiteljstvo, što nam je nepogrješivo sačuvalo onu istu nauku, koju nam je dao Krist Gospodin. Ujedno molimo za one nesretnike, koji lutaju po tami, da što prije nađu pravo svijetlo u katoličkoj Crkvi.

S. Rajtar

Vijesti iz kršćanskog Istoka

RUSIJA. Da li je na vidiku sloboda vjere u Rusiji? Na ovo pitanje mora se odgovoriti negativno. Zajedno s organizacijom pučkog komesarijata izdala je sovjetska vlada nova naređenja o ispovijedanju vjere. Sve crkve, kapele i domovi molitve morali su biti prijavljeni komesarijatu unutrašnjih djela, hoće li da steknu pravo na daljnje postojanje. Tko to ne učini, gubi svako pravo na daljnje postojanje. U buduće ne će se dati dozvola za podizanje novih svetišta. Kod izgradnje radničkih domova ne smije se rezervirati ni jedna prostorija za bilo kakav kult. Zabranjena su sva javna predavanja vjerske naravi i čitanja iz vjerskih knjiga. Dozvolit će se sastanci vjerske naravi samo u zatvorenim prostorijama dopuštenih bogomolja. Među vjeroispovijesti ubrajaju se odsada i prerazne nove sekte, koje su se dosada zvale »savezi pučke kulture« i protiv kojih se dosada nije postupalo. Kako se iz ovoga vidi, nema mnogo nade na obrat u sovjetskoj Rusiji.

Vjerske prilike u sadanjoj Rusiji. Koliko se može razabrati iz vijesti, što prošle godine dođoše iz Rusije, čini se, da je vrhunac protucrkvenog pokreta u Rusiji već stvar historije. Vlada doduše nije javno promijenila smjer svoga rada, nu malaksalost bezbožnog saveza te vijesti o većem radu »crkovnjaka« svjedoče, da sovjetsko bezboštvo nije prodrlo u rusku dušu.. Poznavaoci ruskih prilika tvrde, da je u Rusiji 85% svih rođenih pokršteno. A što nije pokršteno i onih 15% razlog je samo to, što u mjestu nije bilo svećenika. Kako ruski pisac A. Tolstoj tvrdi, ruska mladež teži za duhovnim dobrima. Na jednoj novinarskoj anketi rekao je on doslovno: «Godine 1921. želio je ruski čovjek bijelu gusku, danas želi automobil, a u buduće, a to će biti doskora, želit će duhovne kulturne vrijednote«. Iz izvornih ruskih vrela se vidi, da ruska mladež, koja se danas odgaja jednostrano u duhu komunističke ideologije, žudi danas upoznati ono što je zabranjeno, to jest druge filozofske sisteme i vrijednote. Prema tomu ima ipak nade na preokret, ako i u budućnosti. Svaka sila za vremena!

Jadikovke ruskih »Bezbožnika«. Prigodom kongresa središnjeg »saveza bojnih bezbožnika« (SBB) čule su se velike jadikovke o malaksalosti bezbožničke akcije. Kongres je ustanovio, kako sam list »Bezbožnik« piše, da je u posljednje doba vrlo oslabio rad cijelog niza organizacija SBB. Tako na pr. u Lenjingradu napustili su protuvjersko djelovanje vrlo mnogi nekadanji aktivni članovi SBB, zvani aktivisti. Nema više prijašnjeg oduševljenja i elana u propagandi komunističke nauke i bezbožnosti. Kongres se tješio time, da je razlog toj klonulosti uvjerenje, da je klasni neprijatelj već uništen i da je vjera već iskorjenjena. Zato da su u mnogim krajevima raspuštene organizacije bezbožnika. Dakako da je kongres nastojao uliti nove vatre u zaspala srca, da se opet razbijesni bezbožnička agitacija... Hoće li joj to dugo uspijevati, ne znamo. Držimo, da ne će. Kod svih progona vidimo, da su jedamput imali kraj, pa da je došao preokret na bolje. Bit će tako jednoć i u bijednoj Rusiji!

Staljin o vjeri. Govori se tu i tamo, da Staljin sada drukčije gleda na vjeru nego prije. Tomu nije tako. Evo što on sam govori u »Pravdi« službenom organu komunističke stranke: »Komunistička stranka ne smije biti neutralna spram vjere kao ni spram onih, koji prianjaju uz vjerske predrasude«. »Bezbožnik«, službeno glasilo Saveza bezbožnika piše: »Marksizam je materijalizam i kao takav je bezuslovno protivan vjeri«. Prema inozemstvu se komunisti znadu katkad zatajiti kao da nisu protiv svake vjere, ali to je laž i varanje. Oni su načelni protivnici vjere.

JERONIMSKI VJESNIK

GODIŠNJA SKUPŠTINA **Hrvatskoga Književnoga Društva sv. Jeronima** bila je u četvrtak 27. veljače, pa ćemo o njoj donijeti potanji izvještaj u budućem broju.

NOVA DINAR-BROŠURA: **Od ropstva do slobode.** Izašla je nova jeronimska knjižica po dinar, koju je napisao hvarski biskup preuzvišeni g. Miho Pušić. U njoj se na vrlo lijep način opisuje, kako poganstvo ni u staro doba ni danas, gdje ga još ima, ne poštuje slobode čovječje i nema srca sa nevoljama čovječjim. Pogani su jadne ljude učinili robovima, a šta su sa nejakom djecom i bolesnicima radili, to su bile prave strahote. Tek kršćanstvo vratilo je ljudima čovječje dostojanstvo i slobodu, a nevoljnima posvetilo pažnju, ljubav i milosrdnu pomoć. Danas se čuje, da i u Abesiniji, protiv koje ratuje Italija, ima još robova, pa eto i zato je ova knjižica zanimljiva, da svatko pročita, kako je samo kršćanska vjera prava čuvarica čovječjega dostojanstva i slobode.

NOV ROMAN: **Marijin vrt,** napisao Julije Zejer, preveo dr. Josip Andrić, izašao je u jeronimskoj Knjižnici Dobrih Romana s prekrasnim slikama iz života Bl. Djevice Marije. Njen cijeli život opisan je u toj divnoj knjizi.

SVETIŠTE MAJKE BOŽJE LURDSKE U ZAGREBU

TEMELJNI KAMEN MARIJINA SVETIŠTA

Na blagovijest ove godine Bezgrješna će Djevica u srcu našega Zagreba, nogu svoju, zlatnom ružom ukrašenu, položiti na blagosloveni temeljni kamen za novo Svetište. Dozvolit će, da joj Hrvati počnu graditi nov hram, a uz slavu njezine najdragocjenije i od neba danas na zemlji s vidljivim čudesima najslavnije povlastice, Bezgrješnog Začeća.

To bi imalo da postane hrvatsko narodno Svetište u čast Majke Božje Lurdske. Kamen dakle, koji će 25. ožujka biti postavljen u temelje njegove i blagoslove, imao bi da znači žarku i vječnu ljubav hrvatskog naroda prema Mariji, koju su Hrvati odvajkada svojom Majkom i Kraljicom smatrali, i zazivali i posvećivali joj se.

Taj posvećeni ,temeljni kamen neka postane simbol te ljubavi. Neka ta ljubav postane temelj, na kome će Hrvati graditi svoju budućnost. Neka ta ljubav k Mariji bude za Hrvate dvostruka zavjetna ploča sinajskog ugovora. Neka postane ugaoni kamen novog Zagreba, Marijina, kao što je Marijin sav hrvatski narod.

Temeljni kamen za novu crkvu, o kako divno je njegovo značenje!

Isus se je sa svoga boravka na zemlji jednog dana tužio, da nema ni kamena na kome bi naslonio glavu svoju.

Ljudi, othranjeni duhom sv. Evanđelja, shvatili su tu Isusovu tužaljku. I nisu mu samo jedan kamen prikazali, na tisuće i milijune kamenja sakupili su, isklesali i ukrasili te ih sastavili u stavu Kristovu, da pod njihovim svodovima mole i pjevaju, veličinu Boga i njegovu svetu ljubav.

Sveto je kamenje hrama, svet je blagosloveni temeljni kamen. Pomazan svetim uljem, okađen tamjanovim miomirisom, nakvašen vrućim molitvama postat će temelj svetoj zgradi, koja će trajno biti i Golgota i Tabor, gdje će Krist sve do svršetka obnavljati i svoju žrtvu i svoje Uskrsnuće.

Neka taj posvećeni temeljni kamen uzme u svoj posjed presveta Lurdska Djevica. Neka se po njemu trajno među nama udostoji nastaniti Toranj bjelokosni, Kuća zlatna, Hram Božje mudrosti, Uzrok naše vremenite i vječne radosti!

Neka novo Svetište bude na čast i slavu naše drage Majke Kraljice Hrvata!

*

Vijesti iz Svetišta

BLAGOSLOV TEMELJNOGA KAMENA SVETIŠTA GOSPE LURDSKE

Blagoslov temeljnog kamena za novo Svetište Majke Božje Lurdske u Zagrebu u Zvonimirovoj ulici bit će obavljen na Blagovijest u srijedu 25. ožujka.

Kao priprava za tu proslavu obavit će se u dosadašnjem Svetištu, u Vrbanićevoj ul. 9-dnevna poslanstva, koja počinju u ponedjeljak 16. ožujka. Svako veče bit će u 6 sati propovijed, litanije i blagoslov.

Na Blagovijest će biti obavljen blagoslov nove zastave Trećeg Reda sv. Franje i slijedećih društava domagojske Katoličke Akcije: Hrvatski kat. muževa, Hrv. kat. žena, Hrv. kat. mladića i Hrv. kat. djevojaka. Gospođa Zlata Svoboda kumovat će zastavi Trećeg Reda i Hrvatskih kat. djevojaka; Gospođa Beata Seder zastavi Hrvatskih kat. muževa, gospođa Marija Babić Hrvatskih katol. žena, Gospođa Ana Badalić Hrvatskih katoličkih mladića.

Sv. Mise počet će u 5 sati i slijedit će svako pola sata do 9 sati. Posljednja sv. Misa u 12 sati.

Svečana sv. Misa s propovijedi u 10 sati.

Zaključna sv. pričest pod svim Misama svako pola sata.

Poslije podne u 3 sata blagoslov društvenih zastava, zatim blagoslov temeljnog kamena novog Svetišta Majke Božje Lurdske. Poslije toga teoforička procesija sa svijećama, nakon koje propovijed i blagoslov. Na gradilištu će biti podignut oltar s kipom Majke Božje Lurdske te će propovijed i blagoslov biti održana pod vedrim nebom.

Blagoslov temeljnoga kamena i zastava, obavit će preuzvišeni nadbiskup koadjutor dr. Alojzije Stepinac.

Nacrt Svetišta izradio je sveučilišni profesor ing. Josip Plečnik iz Ljubljane.

Zanimanje za tu proslavu vrlo je veliko. Mnogi su najavili obilne novčane priloge za početak izgradnje. Osobito prednjače kumovi, kojih se već dosada (do sredine veljače) lijep broj prijavio.

Velika slika Majke Božje Lurdske u 9 boja izrađuje se i bit će gotova istom svršetkom ožujka ili početkom travnja

Milodari za Svetište

MJESEČNI DOPRINOSI IZ ZAGREBA

Po Din. 30: Sestre Butković, Pavlović Katarina. Golub Anđela, Sertić Zora i Ana, Guči dr. Ljudevit,, Vujnović Matilda, Frebe Antonija, Vukušić Josipa.

Po Din. 40: Obiteljj dr. Stipan.

Po Din. 50: Senečić Blanka, Gayer N., Stiasni Helena, Kranjac Slava, Samođi Ljudevit, Kulišek Ing. Ivo.

Po Din. 100: V. Č. Lovadenić Mato.

Po Din. 20: Ljubić Marija, Jakoby Vilma, Obitelj Maretić, Šupe Jelka, Obitelj Kovač, Obi-

telj Sayer, Obitelj Badaj, Wellisch Paula, Obitelj Jugović, Jordanić Marija, Pospišil Stjepan, Špehar Ana, Maričić Dr. Mijo, Šestan Šime, Stern Simon, Cvitovac ud. Ana, Obitelj Skorjač, Obitelj Srkulj, Belašković Milka, Haklik Ladislav, Ozrenak Marija, Svoboda Zlata, Scheippel Ivan, Pliverić Dragica, Obitelj Debeljak R., Santini Marta, Stiplošek Jelka, Ilčić Anka, Malec Josip, Dubravec Nikola, Obitelj Doljanski, Zdenković Artur, Ratkajec Kristina, Brukner Karolina, Knjižara »Kugli«, Matko Janko, Čorić Ljerka, Međimurac Ivo, Nađi Julika, Horvat Cecilija, Orešković Jelka, Vučenić Marija, Majnarić Slava, Pulčan Marija.

Po Din. 10: Habjanić Marija, Brunner Zora, Bregar Roman, Rogić Terezija, Burgštaller Janko, Kurelac Katarina, Zamolo Ante i Marija, Somun Mirko, Mulaj Agneza, Krznar Boris, Kustreba Anka, Cerpnjak Marija, Čanić Marija, Jagar Marija, Oobitelj Horvatić, Kuti Katarina, Mladić Stanko, Stibarški Ana, Horvat Mijo, Kolanj Mijovil, Očić Mato, Horvat Slava, Domitrović Josipa, Kolar Ljuba, Arlavi Nita, Brunšmid Julija, Rumac Stjepan, Šabijan Ana, Župančić Josip, Lisak Marija, Draženović Katica, Marković Julija, Vukelić Anka, Joža Marija, Delak Maja, Presiček Marija, Bujin Olga, Štapa Elizabeta, Horvat Ana, Vabić Draga, Kolar Slava, Pinter Mila, Berce Ivica, Sabljak Katica, A. N. Toth.

Po Din. 10: Dabac Hermina, Pongrac Marija, Obitelj Svetel, Pilja Marija, Frankl prof. P., Feuer Obitelj, Obitelj Schmidt, Obitelj Grgić, Obitelj Škrgetić, Heirer Emilija, Mažar Mandica, Irupej Josip, Veutz Amalija, Stojanov Viktorija, Krkljac Marija, Ljubić Fani, Štih Branka, Ožanić Vera, Miklaušić Marija, Mesarić Marija, Laušin ud. B., Černy Milka, Prajdić Anka, Šestak Marija, Gaal ud. Marija, Pugel Štefica, Šmalcelj Obitelj, Magdić Marija, Rastovcan G. Jurić Rezika, Gulubić Marija, Hatik Jelica, Kovačićek Stjepan, Balzer Rudolf, Žmanc Andrija, Schein ing. Juraj, Obitelj Maretić, Šćetinec dr. J., Budisalić Marija, Šandor Terezija, Karpati Marija, Žeger Barica, Kuhar Josip grad. pris., Fučić Ive, Šorš Fanika.

Po Din 10: Schveder Ema, Bogović Marija, Šef Ivka, Mužar Pepica čin., Čop Ing. Branko, Žumor Jelka, Praček Marija, Obitelj Prpić, Obitelj Šimunić, Radošić Katica, Šprajcer Dr. Zvonimir, Volg Pepica, Marinić Marija, Peko Regina, Stubičar Jelka, Prelagović Irena, Kramarić Marija, Zotman Dragomir, Demerce Marija, Borovčak Ivan, Čupac Josip, Obitelj Čapek, Bubanj Andrija, Obitelj Kist, Obitelj Blažeković Medved Dragica, Breić Marija, Obitelj Ožanić, Obitelj Erdelić, Obitelj Kiseljak, Polić Marija, Potočki Albina, Dobrinić Marko, Obitelj Desput, Obitelj Landikušić, Horvatić Vjekoslava, Prica Darinka, Horvat Marija, Obitelj Kezan, Čulinović Zora, Bulvan Vatroslav, Hotko Ivan i Sinovi, Obitelj Knaus, Obitelj dra V. Kružića, Voplakal ud. Marija, Kraljić Marica, Ivaković Josipa, Obitelj Dumbović, Obitelj Habunek, Galosso Ivka, Špoljar Aleksandra, Popović Ljubica, Obitelj F. Štengel, Tumpa Jelka, Martinjak Franjo, Obitelj Rudnički, Lončar Vlatka učiteljica, Obitelj Bakarić, Obitelj Čavrak, Dragić prof. Slavo, Vrabčević Zora, Obitelj Horvat, Karlović Draga, Kahlina Cecilija, Freškura Jelka, Obitelj Didek, Obitelj Bach, Radočević Ada, Brlić Ladislav, Markotić Vjekoslava, Haberiter Slavko, Hranjec Regina, Halambek Kristina, Marinelo Paula, Šturman Ivan, Lončar Nikolaja, Jelić Ivan, Obitelj dra Benića, Obitelj Pavelić, Brodarić Marija, Obitelj Mihelić, Grčar Pavle, Obitelj Mucafir, Obitelj Čavlović, Suhodobnik Cecilija, Obitelj Mrnjavčić, Koschatzky Hinko, Gajski Mijo, Žunar Jelka, Uczessanek Josipa, Obitelj Matijašić, Jesensky Božica, Brčić Fanika, Plehan Marija, Brumec Sabina, Jovan prof., Neferović Darinka, Šurmin dr Đuro, Geipperl Marija, Toth Viktor, Polm Ivan, Marković Sofija, Orešić Ana, Obitelj ing. Horvatića, Obitelj Medle-Kolačko, Dolenac Ruža, Tuđan Josipa, Hitrec Andrija, Prpić Jakov, Hitil Katarina, Kordeš Helena, Zrnec Anton, Hnilička Ana, Gajetan Marija, Pupić Ivo, Pisarević Pavao, Kihner Matija, Plivelić Katica, Sladović Anka, Obitelj Scheiffer, Marjanović Marija, Kara Katarina, Obitelj Maricki, Cvitković Milan, Ripka Gusti, Malenica Ante, Sluga Marica, Obitelj Buić, Senjanec Anđela, Obitelj I. Škunca, Obitelj Lipnjak, Butković Ana, Gentzkowa Antonija, Obitelj Balogh, Obitelj Pasovsky, Pćetruši Berislav, Obitelj Butković, Najger Antonija, Valpotić Barica, Lojen Đuro, Horvat F., Logarić Antonija, Šestrić L., Obitelj Gruber, Rukavina Eva, Obitelj Leventić, Obitelj Muršec, Brajević Lea, Obitelj Hančević, Zlomislić Ivka, Kramer Rezika, Balzano Alfred, Kasseir Sofija, Markotić Stjepan, Kaić Klara, Mihoković Maja, Obitelj Gamulin, Obitelj Pavunić, Racher Ana, Perković Vlasta, Ralošić Katarina, Koban Franjo, Žak Ema, Tauber Josipa, Đakovac Rezika, Mihajilović N., Jakšić Slavica.

Po Din 5: Mišulin Jelka, Obitelj Mejaški, Živković Anka, Obitelj Mirtel, Turina Z., Obitelj Valenčak Hukavec dr M., Bransperger Lujza, Hofer Marija, Obitelj Šeringer, Vojvodić Katica, Klaić Marija, Kušćal Jelka, Obitelj Žmane, Herceg Terezija, Adžija dr B., Volčanšek Josip, Cecelja Marija, Lovreković Terezija, Wiezlinger Jozef, Beran Maca, Obitelj Primorac, Geršić Dragica, Sporiš Slavica, Amano Sofija, Moeni Ana, Rupčić K., Zetrač Marija, Vučemilović Branka, Kovačić Elvira, Pšenica Anka, Bujas Laura, Roje Marija, Ferenčak Milan, Obitelj Pajas, Nikolić Marija, Šibl Micika, Celigoj Micika, Obitelj P. Bračić, Hohnjel Franjo, Šakić Cecilija, Bauda Ivka, Tomerlin A., Novak Helena, Ožeg Đuro, Supanc Ana, Gunić Josip, Banjšak Marija, Klarić Gabrijel, Dijanović Milica, Kušer Pepica, Jaković Ana, Hafner Micika, Kralj Antonija, Horvat Martin, Stukli Rudolf, Piškar Marija, Talijak Ana, Moković Tješimir, Maglaić Marija, Meštrić Agata, Peklar Lujza, Mlinarić Josipa, Mlinarić Anka, Vlatez Marija, Posavec Doroteja, Štahan Anica, Bernat Štefanija, Novosel Andrija, Tasoti Štefica, Kalrin Alojza, Tilija Regina, Rakić Matilda, Jopst Albina, Kink Beta, Knik Micika, Freš Franjo, Mesarić Mirko, Tomac Vida, Križan Katarina, Rupelj Josipa, Štampar Katica, Kalinski Mato, Kovačević Ljubica, Belcznaj Slivija, Jurić Fanika, Festrić Te-

rezija, Kunštek Cecilija, Fanton Zlata, Obitelj Švedek, Brajnik Vida, Kostrenčić Katica, Kovač Jelka, Dukat Zora, Madrić Nevenka, Osmec Anka, Saić Fanika, Peček Rudolf, Obitelj Žunac, Sirovica Dinko, Fabiani Jela, Horvat B., Šrepfel Melanija, Martinolić Marija, Komac Katarina, Klinger G., Obitelj Dobrinić, Obitelj Zgurić, Glivarec Marija, Sestre Farkaš, Supek Marija, Sertić Vera, Obitelj Željak, Bartolić Ružica, Lirtž Ljerka, Siruček Ida, Kovačić Anka, Hajduk Justina, Obitelj Bašić, Malašić Marija, Paić ud. Marija, Nedor Marija, Obitelj Sučić, Kosi Sofija, Obitelj Došek, Sotler Marija, Obitelj Broš, Tomašek Terezija, Baćani Terezija, Gredelj Ruža, Val Štefica, Obitelj Lubin, Obitelj Kućad, Horvat Barica, Čukac Vjekoslav, Šuster Anka, Obitelj Stanko, Sorlini Rragoilo, Uy Anka, Halavanja Viktor, Dobša Danica, Hiršl Vatroslav, Kraus Zora, Ožeg Đuro, Čačić dr Teodor, Vitković Matej, Sladojević pl. Mate, Han Marija, Čajko Šandor, Kalšek Matilda, Drljan Franjo, Krenčić Hinko, Obitelj dra Troloza, Obitelj Turković, Matetić Fani, Obitelj Mrnjavčić, Obitelj Šarić, Schibret Marija, Jagušić Katica, Komjanić Valena, Begna Rraga, Mesarov Martin, Šarić Stanka, Obitelj Ivanić, Hirschl Charlotte, Vitković Matej, Obitelj Turković, Ofner Fausta, Krček Marijana, Obitelj Trupinić, Obitelj Hrenović, Prof. Melkus, Šimunić Franjo, Muc Barica, Mikić Terezija, Šulek Katica, Škudaš Stjepan, Hohnjec Franjo, Novačac Olga, Bouša Antonija, Vrbanić Herman, Obitelj Kolić, Frass Ljubica, Tolić Ana, Leber Betika, Zokić Milka, Lesić Olga.

JEDNOKRATNI DOPRINOSI IZ ZAGREBA

Po Din 15: Orešković dr Stjepan (Samobor), Obitelj Pacovski, V. Č. Kociper, Zajer Marija, Zajček Marija, Knol dr Petar, Witlender Jakov, Boltek Đuro (Šestine), Sechbar Vilim, Gospodarić Katarina, Obitelj Bišćan (Samobor), Jurinić prof. Stjepan.

Po Din20: Poljeven Ljudevit, N. N., Marković Betika, V. Č., Miliković Ivan, N. N., N. N., N. N., V. Č., Rusan Leopold žup., V. Č. Vojaković Franjo.

Po Din 40: Corić Ljerka.

Po Din 50: Mazek Kristina, Bičanić Olga, Leušić dr Đuro (Samobor), Knežić Ana, Slibački Ana, Tušek Marija, čč. ss. Sv. Križa, Nanko dr Aleksandar. Broz Stjepan, Hajduk Ana, Knežić Ana, Potočnjak Nada, Vručina Jozefina, Gavrančić M., N. N.

Po Din 10: Posilović Štefica, Starčević Ante, Petrišić Mirko, N. N., N. N., Ostrman prof. Stjepan, Barlović Slava, Gađo Marica, N. N., Iveković Ljudevit, N. N., N. N., Cvetko Josip, Vagner Artur (Samobor), Mogut Marija, Pacovski Paula, N. N., Kovačić Milka, Marković Betika, Barović Franjo, Pavić Mate, Zuber Gustav, Kardum Ivan, Slavek Franjo, Frančić Slava, Ciglenjak Zaula, Braća Benići, Zorić Berta, Handler Helena, Pavičić Marica, Toričić Marijana, Kosina Josipa, Moslavac Jozefina (u zahv.), Stipetić Jagica, Desić Adolfina, Kovač Anka, Unukić Katarina, gđica Mudrinić, Milković Magda, Vranković Zdenka, Seitz Zora, Šestak Marija, Lisac Hinko, Platošek Pava, Zajček Marija, Knol dr Petar, Jelačić Janko, Uršić, Peželj Petar, Lukas prof. Filip, Zajc Josip.

Po Din 10: Smirnal Šimun, N. N., Horvat Anastazija, Štamparija »Gaj«, Wolf Ana, Marković Betika, Borović Franjo, Pavić Mate, Zuber Gustav, Kardum Ivan, Ciglenjak Paula, Slavek Franjo, Bone Daneli, Bilinić Marija, Delić Filip, Stepušin Ivan, Gmas Josip, Jutreša Marija, Kršnjavi Štefa, Zorić Berta, Turk Leopold, Posilović Štefica, Starčević Ante, Petričić Mirko, N. N., Pavičić Marica, Tončić Marijana, Kosina Josipa, Moslavac Jozefina, Žigrović Hermina, Stipetić Jagica, Desić Adolfina, Cvitković Milan, Kovač Ana.

Po Din 5: Hus Velimir, Antulić Vjekoslav, čč. ss. Uršulinke, N. N., Mihaljinec Ana, Kalivoda Lila, N. N., Pogorelc Ana, Ivković Ivka, Jovanović Ivan, Grgić Dragutin, N. N., Kalinski Mato, Zenić Mate, Knjižara Sv. Antuna, Olicek Franciska, Mittelbach, Šačer Vjekoslav, Karlić Dragica, Fadljević Mihaelo, Noršić Barica, N. N., Sulečić Grga, Alapija Ivo, Petroci Juraj, Beb Josip, Gregurić Martin, Pubalo Nikola, Alapija Ivan, Pirlat Vjekoslav, Dostal Aleksandar, Ćuk Gjuro, Banek Ivan, Bošnir Ladislav, Šimunec Đuro, Ciglenečki Josip, Ludaš Vjekoslav, Jelić Ivan, Petroci Josip, Presiček Marija, Škarić Draga, Črnelić Josip, Dir Ružica, Pokraski Štefo, Fister Marija, Miler Jakov, Zenić Mate, Jungwirth Filip, Mihinec Đuro, Kovačević Đuro, Kvintoroli Magdalena, Skrgetić Milka, Prelog Jelka, N. N., Rožić Jelisava, Hus Velimir, Musin Ivanka, Mihalinec Ana, Špišić Mijo, N. N., Starčević Ante, Frković i drug, Grgić Dragutin, N. N., Kalinski Mato, Pogorelc Ana, Ivković Ivka, Jovanović Ivan, Šačer Vjekoslav, Karlić Dragica, Zenitć Mate, Knjižara Sv. Antuna, Olicek Franciska, Mittelbach, Jungwirth Filip, Fadljević Mihaelo, Noršić Barica, N. N., Sulečić Grga, Alapija Ivo, Petroci Juraj, Beb Josip, Gregorić Martin, Pubalo Nikola, Pirlat Vjekoslav, Dostal Aleksandar, Jelić Ivan, N. N., Presiček Marija, Antulić Vjekoslav.

IZ KATOLIČKOG SVIJETA

Grad s mnogo djece. U talijanskom gradu Napulju, koji broji preko milijun stanovnika, ima 10 tisuća obitelji, od kojih svaka ima bar 7 djece.

Petorke rodila je pred godinu dana jedna žena u Američkoj državi Kanadi. Za tu djecu zauzela se cijela javnost, pa liječnici sve moguće rade, da ostanu sva na životu. Smještena su u posebnoj bolnici, gdje ih othranjuju. Kako su to same djevojčice, sabrano im je svakoj već sada po pola milijuna franaka (podrug milijuna dinara) miraza.

Koliko ima vjenčanja u Evropi. U čitavoj Evropi ima u godini dana preko 4 milijuna vjenčanja.

Koliko ima crkava u Rimu? U Rimu je središte kršćanstva. Zato nije čudo, da tamo ima velik broj crkava. Ima ih ukupno 549, a uz to se još uvijek i nove grade.

U Indiji katolici napreduju. Broj katolika u Indiji, Birni i na Cejlonu iznosi 3,888.708. Godine 1886. bilo je ondje oko 1,637.355 katolika, te je prema tome njihov broj u posljednjih 50 godina narasao za čitavih 150 posto.

Radi krize — katoličke bolnice napreduju. U Americi svagdje nuđaju bolnice katoličkim časnim sestrama. U Sjedinjenim Državama Američkim je prošle godine broj bolesnika u katoličkim bolnicama porastao od 84.000 na 85.238, a u Kanadi je broj postelja povećao od 25.174 na 27.561.

Društvo katoličke istine imade u Engleskoj 13.247 članova. Lanjske je godine rasprodalo 1,374.085 knjižica, 247.200 letaka i 20.830 knjiga.

»Euharistijski hljeb« zove se jedno društvo u nadbiskupiji Ruan u Francuskoj. To je društvo dobilo prošle godine od seljaka oko 30.000 metričkih centi pšenice. To je bilo dosta za hostije za sve oltare u toj nadbiskupiji i da se uz to kruhom nahrani 500 učenika u sjemeništu.

Ministar pokrstio svog tajnika. To se eto dogodilo u Kini, gdje je bivši ministar predsjednik, sada benediktinac Lu Ćeng-Ćang pokrstio kineskog diplomatu Liu Fu-Ćenga, koji je bio njegov državni tajnik. Kod prve sv. Pričesti novokrštenoga pričestile su se zajedno s njime njegova kćer i žena, koje su još prije postale katolikinje.

Kipar bezvjerac i revolucionarac postao katolik. U veljači će biti dvije godine, kako je u Beču buknula velika socijalistička revolucija, ali je bila ugušena. U toj buni sudjelovao je i neki kipar Franjo Musil, koji je bio socijalist i bezvjerac. No eto dogodilo se čudo: taj buntovnik i bezvjerac odrekao se nedavno svoga krivog puta. Ostavio bezvjerje i postao pobožan katolik. Isus kao dobar pastir bez prestanka traži zalutale ovce i zove ih k sebi...

„NAŠA GOSPA LURDSKA“ izlazi svakog mjeseca jedamput. Pretplata 15 Din na cijelu godinu (za inozemstvo 30 Din.) Pojedini broj 1·50 Din. — Uprava „Naše Gospe Lurdske“, Zagreb, Trg Kralja Tomislava 21. „Našu Gospu Lurdsku“ izdaje Konzorcij Kuće Dobre Štampe nakladom Hrvatskoga Književnoga Društva sv. Jeronima. Za vlasnika, izdavača i uredništvo odgovara Dr Josip Andrić, Zagreb, Trenkova ulica 1. — Tisak Nadbiskupske Tiskare u Zagrebu. Za tiskaru odgovara: Stjepan Marinović, Zagreb, Kamaufova ulica 16. — Omot je offset-tisak Zaklade Tiskare Narodnih Novina (odgovara V. Kirin, Zagreb, Deželićeva ulica 2.)

ZA NAŠ DOM

DESET ZAPOVIJEDI ZA MAJKU

1. Kada gledaš svoju djecu, misli uvijek na svoje djetinjstvo.

2. Ne kažnjavaj djecu radi svoje nervoznosti.

3. Kada djeca buče i viču, daju time oduška svome dobrome raspoloženju i energiji, koja se u njima nakuplja, pa se i ti tome raduj.

4. Traži od svoga djeteta isto toliko strpljivosti, koliko i ti sama imaš, to jest — po mogućnosti što više.

5. Ne hrani želju za znanjem svoga djeteta nikada praznim riječima.

6. Pazi, da te dijete nikada ne okrivi, da si mu rekla neistinu i i iskrivljenu istinu, jer ćeš u njegovim očima izgubiti poštovanje.

7. Pouči uvijek rado dijete. Ako je dijete otkrilo koju istinu, upusti se uvijek s njime u razgovor o tom, time ćeš u djetetu pojačati samosvijest.

8. Budi nježna, ali pazi, da ne pobudiš u djeteta samoljublje.

9. Ne pitaj dijete nikada, koga više voli: da li tebe ili tatu, djeda ili baku, ovu ili onu tetu. Dijete treba naučiti, da svoje roditelje jednako voli, a ta jednakost u ljubavi djeteta treba da se goji i prema drugim rođacima.

10. Štedi osjećaj stida u djeteta i izbjegavaj svaki izraz, od kojega dijete može da osjeti poniženje.

Strah mlade majke, da ne izgubi mlijeko, muči mnogu ženu, koja želi sama da doji svoje dijete. Nekim se ženama događa, da im prerano ponestane mlijeka, pa je onda prava muka, kako dojenčetu nadoknaditi prirodnu majčinu hranu. U prvom redu mora takva mlada majka dobro da se hrani, osobito mliječnom hranom, kuhanom tjesteninom itd. Pivo, koje su žene prije često pile, da dobiju više mlijeka, liječnici zabranjuju. No još je jedna stvar, na koju treba upozoriti, a to je, da prsa treba nečim toplim čuvati od hladnoće, od koje često nestaje mlijeka u obilju.

Kada dojenče povraća. Ima dojenčadi, koja nakon svakoga obroka povraćaju, osobito kada se već od prvih tjedana moraju hraniti kravljim mlijekom, ali često takvo dijete uza sve to napreduje i dobiva na težini. Majke u brizi odmah misle, da im je dijete bolesno. Ali obično to nije nikakva bolest. Ima djece, koja cijelo vrijeme, dok se doje i hrane mlijekom, povraćaju, a kraj toga ipak lijepo uspijevaju. Takvoj djeci treba samo redovito svaka 3 sata davati njihov određeni obrok i paziti, da li dobivaju na težini. Ako pravilno dobivaju na težini, ne treba se ništa bojati.

Za kuhinju

Riblji paprikaš. Očisti jednu štuku i jednog šarana, koji zajedno važu jedan kg, i dodaj četvrt kg soma. Ribe nareži na komade, metni ih u kotlić ili u šerpu, nalij toliko vode, da meso bude pokrito, prilij dva dcl bijeloga vina, dvije do tri glavice sitno nasjeckanog luka, jednu rastrganu rajčicu, jednu papriku, te posoli. Čim uzavrije, uspi octa, da se meso ne raspadne, i metni jedan sitno naribani krumpir. Kuhaj jedan sat, a onda uspi crvene paprike prema ukusu i promiješaj. Jede se sa rezancima, koji su pomiješani sa vrhnjem.

Pečeni šaran. Očišćenog i posoljenog šarana prepeci naglo sa obadvije strane u vreloj masti. Zatim ga polij vrhnjem, metni u pečenjaru te peci do kraja. Jede se sa kuhanim krumpirima, koji su začinjeni sa maslacem i peršinom.

»Dugački« paprikaš. Nasjeckaj nekoliko glavica luka, pirjaj (dinstaj) ih na masti, dodaj malo crvene paprike, pa onda u to metni na male komadiće rezano čisto goveđe meso i posoli. Kad se sok upirja, pospi malo brašnom i miješaj, dok se brašno ne preprži. (Tko meće mnogo paprike, ne treba metnuti brašna). Zalij vodom, u kojoj si prokuhala kosti i žile od mesa sa malo zelenja. Kad je meso mekano, dodaj na male kocke narezanoga krumpira. Kad je krumpir kuhan, nosi sve zajedno na stol.

Valjušci od krumpira. Kuhaj jedan kg žutog krumpira, oguli, protjeraj kroz sito, stisni ga na dasku i protari sa 30 dkg brašna. Dodaj jedno cijelo jaje, dva žumanjka i razmijesi sve sa malo vrhnja. Pravi valjuške, zakuhaj ih u vreloj slanoj vodi. Kad su kuhani ocijedi ih. Začini ih sa mrvicama preprženima na masti ili maslacu. Mjesto valjušaka mogu se praviti i okrugljice, a može se i čitavo tijesto kuhati u ubrusu, pa kad je kuhano, razreže se sa špagom na odreske i začini mrvicama preprženima na masti. **S. A.**

IZLOŽBA SVETE ZEMLJE U ZAGREBU

Tko ne bi želio jedamput vidjeti Svetu Zemlju, u kojoj je Spasitelj naš Isus Krist živio, umro i uskrsnuo i u kojoj su Bl. Djevica Marija i sv. Josip proveli sveti život svoj! Eto i ove godine ide hrvatsko hodočašće u Svetu Zemlju, ali malo ima takvih, koji mogu toliki trošak žrtvovati, da pohode one svete krajeve. Blago onima, koji mogu! A za one, koji ne mogu, ostaje samo to, da čitaju koju knjigu o Svetoj Zemlji (na pr. onu lijepu knjigu »U Kristovoj domovini« od dra J. Andrića). Kako su radosni oni, koji mogu čuti pripovijedati o Svetoj Zemlji onoga, tko je već bio ondje! A sada će evo u Zagrebu biti i krasna izložba, na kojoj će se moći vidjeti oko 1000 slika iz Svete Zemlje i svakakve druge stvari, koje nam živo predočuju Spasiteljevu domovinu. U središtu će izložbe biti hrvatski oltar bl. Nikole Tavelića, koji je kao dar cijelog hrvatskog naroda izrađen za Jerusalem (ali troškovi još nisu svi namireni). Eto prilike, da svaki, tko može doći na ovu izložbu, bar na taj način vidi i upozna Svetu Zemlju, koju svi mi kršćani nazivamo svojom duhovnom domovinom. To će moći osobito oni, koji su u Zagrebu i bliže Zagrebu. No ako i druge u to vrijeme nanese put u hrvatski glavni grad, neka ne propusti nitko priliku, da dođe i da vidi ovu prvu hrvatsku izložbu Svete Zemlje.

Izložba Svete Zemlje bit će od 14. do 23. ožujka u Umjetničkom Paviljonu na Trgu Kralja Tomislava (kraj palače Društva sv. Jeronima), dakle na najljepšem mjestu u Zagrebu. A za vrijeme izložbe bit će svaki dan i po jedno predavanje o Svetoj Zemlji na izložbi, kako će to još posebnim oglasima biti objavljeno.

Dođite na ovu izložbu Svete Zemlje svi, kojigod možete! Dokažite, je u hrvatskim srcima duboka ljubav prema zemlji, koju je Spasitelj Isus Krist izabrao za svoju domovinu!

HRVATSKO SVETIŠTE U JERUSALEMU

ČAST PRETPLATNICIMA NAŠE GOSPE LURDSKE!

Hrvatsko svetište jerusalemsko bit će doskora ostvareno. Oltar bl. Nikole Tavelića, jerusalemskog mučenika, je gotov, a doskora će biti i sve druge stvari za taj oltar (kalež, kandilo, zvono, misna knjiga itd.) uglavnom dovršene. Sve će to biti prave umjetnine, koje će dostojno predstavljati ljubav hrvatskoga naroda prema Spasiteljevoj domovini.

Da je do tog moglo doći, najveće zasluge imadu pretplatnici i pretplatnice »Naše Gospe Lurdske«. Preko ovog našeg časopisa upoznali smo hrvatski narod s nastojanjem oko hrvatskog jerusalemskog svetišta, a iz krugova naših čitatelja i čitateljica stigao je i najveći dio darova i prinosa za to svetište.

Pa evo i sada još stižu, jer troškovi još nisu namireni. U prošlom smo broju zamolili, da svatko, tko šalje pretplatu za »Našu Gospu Lurdsku«, doda još barem po 1 dinar i za to hrvatsko jerusalemsko svetište. I gle, dobre se duše s puno ljubavi odazvaše! Većinom šalju po 2, 5, 10 i više dinara, a nesamo po jedan. Za mjesec dana javilo se već **preko dvjesta takvih darovatelja, koji su darovali ukupno 1254 dinara!** Neka svima bude najljepša hvala! Njihovu ljubav vratit će Bog dragi ljubavlju! I drugi neka se ugledaju u te plemenite duše! Tkogod šalje pretplatu za »Našu Gospu Lurdsku«, neka mu ne bude teško dodati i makar još jedan ili dva dinara za hrvatski oltar u Jerusalemu! Tako će zrno do zrna narasti veliko djelo na slavu Božju i na čast cijelog hrvatskog naroda.

VELIKI DAROVATELJI ZA JERUSALEMSKI OLTAR

Već smo javili, da su katolici zagrebačke nadbiskupije darovali za jedan mozaički prozor k našem jerusalemskom oltaru, a katolici šibenske biskupije (rodnoga kraja bl Nikole Tavelića) učinit će to za drugi mozaički prozor. Jedan veliki dobrotvor darovat će, koliko treba za oltarno raspelo, drugi za srednju kanonsku ploču, dosadašnji hrvatski hodočasnici Sv. Zemlje kalež, a žene iz sela Gradišta oltarnik.

Na svakom će predmetu biti označeno ime onoga, koji je to darovao. Tako će mu ime biti sačuvano na najsvetijem spomenu, što se samo može zamisliti.

Eto prigode, da se i drugi pridruže tim velikim darovateljima hrvatskog jerusalemskog svetišta. Na oltaru će biti 4 krasna svijećnjaka: svaki stoji po 1000 dinara. Tko dakle daruje toliko, bit će mu ime urezano u svijećnjak i to je onda dar te plemenite duše. I kadgod se bude svijeća palila u tom svijećnjaku na našem oltaru u Jerusalemu, bit će takav darovatelj poseban dionik sv. misa i svetih molitava, što se u sjaju tih svijeća budu dizale k nebu. Tu su osim toga još 2 kanonske ploče, s kojih svećenik moli kod sv. mise, pa krasna misna knjiga, pa hrvatski grb s jedne strane oltara i dalmatinski (rodnoga kraja bl. Nikole Tavelića) s druge, pa onda kandilo, zvonce, posude za vino i vodu, misno ruho itd. Dobre duše, kojima je Bog dao mogućnosti, pritecite u pomoć, da se sve to može izvesti do kraja, stupite među velike darovatelje hrvatskog jerusalemskog svetišta! Neka bude blagosloveno! Imena svoju bit će iznesena u našem časopisu.